

RICHARD E. HARWOOD

**STIERVEN ER WERKELIJK ZES
MILJOEN?**

**AAARGH UITGEVERIJ
Internet
2005**

AAARGH

<http://vho.org/aaargh>

<http://aaargh.com.mx>

<http://litek.ws/aaargh>

Corresponderen

aaarghinternational@hotmail.com

Pour être tenus au courant des pérégrinations et recevoir la *Lettre des Aaarghonautes* :

elrevisionista@yahoo.com.ar

AAARGH driemaandelijkse tijdschriften

<http://geocities.com/ilrestodelsiclo>

INLEIDING

Natuurlijk is misbruik van afschuwelijke wreedheden voor propaganda doeleinden niet nieuw.

Elk conflict van de 20-ste eeuw ging ermee gepaard en zonder twijfel zal dat ook blijven gebeuren.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog werden de Duitsers feitelijk beschuldigd van het eten van Belgische baby's, zowel als van er genoeg in hebben ze in de lucht te gooien en ze aan hun bajonetten te spietsen.

De Britten beweerden ook dat het Duitse leger een "Lijkenfabriek" in gebruik hadden, waarin ze de lichamen van hun eigen doden uitkookten teneinde glycerine en andere produkten te verkrijgen, een uitgekende belediging aan het adres van de eer van een keizerlijk leger.

Na de oorlog kwamen echter de herroepingen: inderdaad werd een openbare verklaring afgelegd door de minister van Buitenlandse Zaken in het Lagerhuis, die excuus aanbood voor de beledigingen aan de Duitse eer, waarbij hij toegaf dat die slechts oorlogspropaganda waren geweest.

Zulke verklaringen werden niet gedaan na de Tweede Wereldoorlog. Eigenlijk werd, veeleer dan door de jaren heen af te nemen, de propaganda van gruwelijkheden betreffende de Duitse bezetting - en in het bijzonder hun behandeling van de Joden - alleen maar groter in zijn giftigheid, en zijn lijst van verschrikkingen steeds uitgebreider.

IJzingwekkende boeken met spookachtig- huiveringwekkende omslagen blijven van de persen rollen, en blijven bijdragen aan een groeiende mythologie van de concentratiekampen en speciaal aan het verhaal dat niet minder dan Zes Miljoen Joden daarin werden uitgeroeid.

De erop volgende pagina's zullen onthullen dat deze bewering het meest kolossale stuk fictie zou zijn en de meest succesvolle bedriegerij; maar hier kan misschien een poging worden gedaan om antwoord te geven op een belangrijke vraag: Wat heeft die verhalen over gruwelijkheden van de Tweede Wereldoorlog zo bijzonder verschillend gemaakt van die van de Eerste Wereldoorlog?

Waarom zijn de laatstgenoemde herroepen terwijl de eerstgenoemde harder dan ooit herhaald worden?

Is het mogelijk dat het verhaal van de Zes Miljoen Joden gebruikt wordt voor een politiek doel, zelfs in de vorm van politieke chantage?

In zoverre het de Joodse mensen zelf betreft is het bedrog een onberekenbaar voordeel geweest.

Elk denkbaar ras en iedere nationaliteit had zijn aandeel in het leed in de Tweede Wereldoorlog, maar geen enkel had het met zoveel succes uitgewerkt en omgezet in zulk een groot voordeel.

De veronderstelde omvang van hun vervolgingen verwekt al gauw sympathie voor het Joodse nationale thuisland waarnaar ze al zo lang hadden gezocht; na de oorlog deed de Britse regering weinig om te voorkomen dat Joden naar Palestina emigreerden waar ze tot illegalen werden verklaard, en niet lang daarna eisten de zionisten het land Palestina van de regering door middel van afpersing en schiepen hun toevluchtsoord waar ze veilig waren voor vervolgingen, de staat Israel.

Inderdaad is het een opmerkelijk feit dat het Joodse volk uit de tweede wereldoorlog tevoorschijn kwam als niet minder dan een triomferende minderheid.

Dr. Max Nussbaum, de vroegere opperrabbijn van de Joodse gemeenschap, verklaarde op 11 april 1953:

"De positie die het Joodse volk in deze tijd inneemt in de wereld -- ondanks de enorme verliezen -- is tienmaal sterker dan wat het twintig jaar geleden was."

Er zou aan moeten worden toegevoegd, om eerlijk te zijn, dat deze sterkte financieel is bevestigd door het veronderstelde bloedbad van de Zes Miljoen, zonder twijfel de meest winstgevende gruwelijkheidsbewering aller tijden.

Tot nu toe is het duizelingwekkende bedrag van zes miljard pond (ongeveer tien miljard euro - Vert.) uitbetaald als compensatie door de federale regering van West-Duitsland, grotendeels aan de staat Israel (die tijdens de Tweede Wereldoorlog niet eens bestond), zowel als aan individuele Joodse eisers.

ONTMOEDIGING VAN NATIONALISME

In termen van politieke chantage echter, heeft de aantijging dat Zes Miljoen Joden stierven tijdens de Tweede Wereldoorlog, veel meer ver-reikende implicaties voor de mensen van Engeland en Europa dan simpelweg de voordelen die hij heeft opgeleverd voor de Joodse natie. En hier komt men tot de hamvraag: Waarom de Grote Leugen? Wat is zijn doel?

Ten eerste, hij is behoorlijk rücksichtsloos gebruikt om elke vorm van nationalisme te ontmoedigen. Zou het volk van Brittannië of welk ander Europees land dan ook proberen hun patriottisme te laten gelden en hun nationale integriteit veilig te stellen in een periode waarin het feitelijke bestaan van naties bedreigd wordt, dan worden ze onmiddellijk gebrandmerkt als "neo-Nazi's". Natuurlijk omdat Nazisme ook nationalisme was, en we weten allemaal wat er toen gebeurde -- Zes Miljoen Joden werden uitgeroeid!

Zolang de mythe wordt voortgezet zullen volkeren in verbinding ermee blijven; de behoefte aan internationale tolerantie en begrip zullen erin gehamerd worden door de Verenigde Naties totdat het natie-zijn zelf, de feitelijke vrijheidsgarantie, wordt afgeschaft.

Een klassiek voorbeeld van het gebruik van de 'Zes Miljoen' als een anti-nationaal wapen, komt voor in het boek "*The Incomparable Crime*" ("De weergaloze misdaad") van Manvell en Frankl (Londen, 1967), dat gaat over 'Genocide in de Twintigste Eeuw'. Iedereen die er trots op is een Brit te zijn zal wat verbaasd zijn door de kwaadaardige aanval die op het Britse Rijk wordt uitgevoerd in dit boek.

De schrijvers citeren Pandit Nehru, die het volgende schreef terwijl hij in een Britse gevangenis in India was: "Sinds Hitler opdoemde vanuit de onbekendheid en de Führer van Duitsland werd, hebben we een heleboel over racisme en de Nazi-theorie van het 'Herrenvolk'... Maar hier in India hebben we racisme in al zijn vormen gekend, al sinds het begin van de Britse overheersing.

De hele ideologie van deze overheersing was die van het 'Herrenvolk' en het superieure ras ... India als natie en de Indiërs als individuen werden onderworpen aan beledigingen, vernederingen en minachtende behandelingen. De Engelsen waren een keizerlijk ras, werd ons verteld, met het door God gegeven recht om over ons te heersen en ons in onderworpenheid te houden; als we protesteerden werden we herinnerd aan de 'tijger-eigenschappen van een keizerlijk ras'."

De auteurs Manvell en Frankl gaan dan door met dit punt volmaakt duidelijk te maken aan ons: "De blanke rassen van Europa en Amerika", schrijven ze, "zijn eeuwenlang gewend geraakt om zichzelf te beschouwen als het 'Herrenvolk'. De

twintigste eeuw, de eeuw van Auschwitz, heeft ook het eerste stadium bereikt in het herkenning van multi-raciaal partnerschap." (idem, pag.14)

DE ONDERDRUKKING VAN HET RASSENPROBLEEM

Men kan nauwelijks het voorwerp van deze scheldkannonade missen, met zijn verradelijke toespeling over "multi-raciaal partnerschap". Dus wordt de beschuldiging van de Zes Miljoen niet alleen gebruikt om het principe van natie-zijn en nationale trots te ondermijnen, maar het bedreigt ook de overleving van het Ras zelf. Er wordt mee gezwaaid over de hoofden van het gepeupel, enigszins zoals met de dreiging met hellevuur en verdoemenis in de middeleeuwen.

Vele landen van de Angelsaksische wereld, met name Engeland en Amerika, moeten momenteel het ergste gevaar in hun geschiedenis het hoofd bieden; het gevaar dat zich voordoet als de vreemde rassen in hun midden. Tenzij er iets wordt gedaan in Engeland om de immigratie en de assimilatie van Afrikanen en Aziaten in ons land te stoppen, zullen we in de nabije toekomst te maken krijgen - losstaand van het bloedvergieten van rasconflicten - met de biologische verandering en vernietiging van het Britse volk zoals het hier bestaan heeft sinds de komst van de Saksen.

In het kort: we worden bedreigd met het onherstelbare verlies van onze Europese cultuur en rassenerfenis. Maar wat gebeurt er als een mens durft te spreken van het rassenprobleem, van zijn biologische en politieke implicaties? Hij wordt gebrandmerkt als dat weerzinwekkendste wezen, een "racist". En wat is racisme, natuurlijk, behalve dan het feitelijke waarmerk van de Nazi's! Zij vermoordden (zo wordt dat iedereen verteld, immers) Zes Miljoen Joden vanwege racisme, dus moet het inderdaad een heel kwalijke zaak zijn.

Toen Enoch Powell de aandacht opeiste voor de gevaren die zich voordeden als de immigratie van kleurlingen in Groot Brittannië in een van zijn eerdere toespraken, haalde een zekere vooraanstaande socialist het spookbeeld van Dachau en Auschwitz aan om zijn hem met zijn veronderstelling het zwijgen op te leggen.

Dus wordt elke rationele discussie over de problemen van het ras en de inspanning om rasintegriteit te behouden, effectief ontmoedigd. Men kan alleen maar bewondering hebben voor de wijze waarop de Joden ernaar gestreefd hebben hun ras te behouden door zo vele eeuwen heen, en dit hedentendage blijven doen.

In deze inspanningen zijn ze openlijk gesteund door het verhaal van de Zes Miljoen, dat - bijna als een godsdienstige mythe - de behoefte voor een grotere Joodse ras-solidariteit heeft benadrukt. Helaas heeft het volledig averechts uitgewerkt voor alle andere volkeren, waardoor ze machteloos gemaakt werden in hun strijd voor zelfbehoud.

De volgende pagina's hebben tot doel om simpelweg de Waarheid te vertellen. De eminente historicus Harry Elmer Barnes schreef eens dat "Een poging om een bekwaam, objectief en waarheidsgetrouw onderzoek te doen naar het uitroeivraagstuk ... is zeker de meest hachelijke en risicovolle onderneming die een historicus of demograaf momenteel kan ondernemen."

In de poging tot deze hachelijke taak, is het te hopen dat er enige bijdrage geleverd wordt, niet alleen aan de historische waarheid, maar ook naar het verlichten van de last van een leugen, van onze eigen schouders, zodat we ons vrijelijk teweerkunnen stellen tegen de gevaren die ons allen bedreigen.

Terecht of onterecht, het Duitsland van Adolf Hitler beschouwde de Joden als een trouweloos en hebzuchtig element binnen de nationale gemeenschap, zowel als een macht van decadentie in Duitsland's culturele leven. Dit werd als bijzonder ongezond

beschouwd sinds de Joden, tijdens de Weimar periode, waren opgeklommen tot een positie van opmerkelijke kracht en invloed in de het land, speciaal op gebied van justitie, financiën en de massamedia, zelfs hoewel ze slechts 5 procent van de bevolking uitmaakten. Het feit dat Karl Marx een Jood was en dat Joden als Rosa Luxembourgen en Karl Liebknecht onevenredig belangrijk waren in het leiderschap van revolutionaire bewegingen in Duitsland, had ook de neiging de Nazi's te overtuigen van de machtige internationalistische en communistische neigingen van de Joodse mensen zelf.

Het hier niet ter sprake om erover te twisten of de Duitse houding tegen de Joden terecht was of niet, of te beoordelen of de maatregelen van de wetgevers tegen hen juist waren of onjuist. Onze bezorgdheid betreft simpelweg het feit dat, als we de Joden mogen geloven, de oplossing van de Nazi's voor het probleem was hen te beroven van hun invloed binnen de natie door verschillende wettelijke acties en - het belangrijkste van alles - hen aan te moedigen om te in het geheel uit het land te emigreren. Rond 1939 was het grootste deel van de Duitse Joden geëmigreerd, allen met een aanzienlijk deel van hun bezittingen. Nooit in enige tijd, hadden de leiders van de Nazi's ook maar overwogen om een beleid van genocide tegen hen te voeren.

JODEN NOEMDEN EMIGRATIE 'UITROEIING'

Het is echter bijzonder significant dat bepaalde Joden er snel bij waren om deze beleidsvoeringen van interne discriminatie te interpreteren als gelijkwaardig aan feitelijke uitroeiing. Een anti-Duits propagandaboek uit 1936 geschreven door Leon Feuchtwanger en anderen, getiteld *'Der gelbe Fleck: Die Ausrottung von 500,000 deutschen Juden'* (De Gele Vlek: De uitroeiing van 500,000 Duitse Joden, Parijs, 1936), geeft een typisch voorbeeld. Ondanks dat het feitelijk geen basis heeft wordt de vernietiging van de Joden vanaf de eerste pagina besproken -- simpele emigratie wordt beschouwd als de fysieke "uitroeiing" van het Duitse Jodendom. De concentratiekampen van de Nazi's voor politieke gevangenen worden ook beschouwd als potentiële instrumenten van genocide, en speciaal wordt ingegaan op de 100 Joden die in 1936 nog steeds in Dachau vastzitten, waarvan er 60 er al waren sinds 1933. Een ander voorbeeld was het sensationele boek van de Duits-Joodse communist, Hans Beimler, geheten 'Vier Weken in de Handen van Hitlers Hellehonden: Het Nazi Moordkamp Dachau', dat reeds in 1933 werd uitgegeven in New York. Gevangengenomen wegens zijn marxistische banden beweerde hij dat Dachau een dodenkamp hoewel hij zelf toegaf dat hij er al na een maand werd vrijgelaten. Het tegenwoordige regime in Oost-Duitsland geeft nu een Hans Beimler-prijs voor diensten aan het communisme bewezen.

Het feit dat anti-Nazi volkenmoordpropaganda werd gezaaid op dit onmogelijk vroege tijdstip - door mensen die bevooroordeeld waren door racistische of politieke gronden - zou daarom met extreme voorzichtigheid bekeken moeten worden door de waarnemer met een onafhankelijke geest als die soortgelijke verhalen moet benaderen uit de oorlogsperiode.

De aanmoediging van Joodse emigratie moet niet verward worden met de doelstelling van concentratiekampen in het Duitsland van voor de oorlog. Deze werden gebruikt voor de gevangenhouding van politieke tegenstanders en revolutionairen - voornamelijk liberalen, sociaal democraten en communisten van allerlei soorten, waarvan een gedeelte bestond uit Joden zoals Hans Beimler. In tegenstelling tot de miljoenen die tot slaaf gemaakt zijn in de Sovjetunie, was de bevolking van de Duitse concentratiekampen altijd klein; Reitinger geeft toe dat tussen 1934 en 1938 het aantal zelden meer bedroeg dan 20.000 in geheel Duitsland en dat het aantal Joden nooit meer

bedroeg dan 3000. (De SS: Alibi van een natie, London, 1956, pag. 253).

HET ZIONISTISCHE BELEID BESTUDEERD

De visie van de Nazi's op de Joodse emigratie was niet beperkt tot een negatief beleid van enkel maar verdrijving, maar werd geformuleerd langs de lijnen van het moderne zionisme. De grondlegger van het politieke zionisme in de 19-de eeuw, Theodore Herzl, had in zijn werk *'De Joodse Staat'* oorspronkelijk Madagascar bedacht als het nationale thuisland voor de Joden, en deze mogelijkheid werd serieus bestudeerd door de Nazi's. Het was een hoofdpunt geweest van het platform van de Nationale Socialistische Partij voor 1933 en werd gepubliceerd door de partij in de vorm van een pamflet. Hierin werd gesteld dat de herleving van Israël als Joodse staat veel minder acceptabel was daar het zou leiden tot een eeuwigdurende oorlog en verstoring in de Arabische wereld, hetgeen inderdaad het geval bleek te zijn. De Duitsers waren niet de bedenkers van het voorstel om de Joden naar Madagascar te laten emigreren; de Poolse regering hadden dit plan al overwogen ten opzichte van hun eigen Joodse bevolking en in 1937 stuurden zij de Michael Lepecki-expeditie naar Madagascar, begeleid door Joodse vertegenwoordigers, om de ermee samenhangende problemen te onderzoeken.

De eerste voorstellen van de nazi's voor een oplossing in Madagascar werden gemaakt in verband met het Schacht Plan in 1938. Op advies van Goering stemde Hitler ermee in om de president van de Reichsbank, dr. Hjalmar Schacht, naar Londen te sturen voor discussies met de Joodse vertegenwoordigers Lord Bearsted en Mr. Rublee van New York (zie: Reitlinger, *The Final Solution*, ['De Uiteindelijke Oplossing'] London, 1953, pag. 20). Het plan was dat de bezittingen van de Duitse Joden zouden worden bevroren als zekerheid voor een internationale lening om de Joodse emigratie naar Palestina te financieren, en Schacht berichtte aan Hitler in Berchtesgaden over deze onderhandelingen op 2 januari 1939. Het plan, dat mislukte dankzij de Britse weigering om de financiële voorwaarden ervan te accepteren, werd eerst ter tafel gebracht op 12 november 1938 op een bijeenkomst die samengeroepen was door Goering, die onthulde dat Hitler al de emigratie overwoog van Joden naar een nederzetting op Madagascar (idem, pag. 21). Later, in december, vertelde M. Georges Bonnet, de Franse minister van Buitenlandse Zaken, aan Ribbentrop dat de Franse regering zelf van plan was 10.000 Joden naar Madagascar te over te brengen.

Voorafgaand aan de Schacht-Palestina-voorstellen uit 1938 die feitelijk een voortzetting waren van discussies die al in 1935 begonnen waren, waren er talrijke pogingen gedaan om de Joodse emigratie naar andere Europese landen veilig te stellen, en deze inspanningen vonden hun hoogtepunt in de Evian Conferentie van juli 1938. Het schema van de Joodse emigratie had echter rond 1939 de meeste voorkeur gekregen in Duitse kringen. Weliswaar besprak Helmut Wohltat van het Duitse ministerie van Buitenlandse Zaken, in Londen de beperkte Joodse emigratie naar Rhodesië en Brits Guyana pas in april 1939, maar op 24 januari - toen Goering aan minister Frick van Binnenlandse Zaken schreef om de vervaardiging van een Centraal Emigratiekantoor voor Joden te bevelen en Heydrich van het Reich Hoofdveiligheidskantoor benoemde om het Jodenprobleem op te lossen "door middel van emigratie en evacuatie" - werd het plan-Madagascar ernstig bestudeerd.

Rond 1939 hadden de consequente inspanningen van de Duitse regering om het vertrek van Joden uit het Reich zeker te stellen, geresulteerd in de emigratie van 400.000 Duitse Joden uit een totaal aantal van ongeveer 600.000 en een extra 480.000 emigranten van Oostenrijk en Tsjecho-Slowakije, hetgeen bijna hun gehele Joodse bevolking uitmaakte. Dit werd bereikt door de kantoren van Joodse Emigratie in Berlijn,

Wenen en Praag, die gevestigd waren door Adolf Eichmann, het hoofd van het Kantoor van Joods Onderzoek van de Gestapo. Zo vurig waren de Duitsers om deze emigratie zeker te stellen dat Eichmann zelfs een trainingscentrum vestigde in Oostenrijk waar jonge Joden het boerenbedrijf konden leren, vooruitlopend op het moment dat ze illegaal naar Palestina gesmokkeld zouden worden (Manvell en Frankl, *SS en Gestapo*, pag. 60). Als Hitler ook maar enige bedoeling had gekoesterd om Joden uit te roeien dan zou het onbegrijpelijk zijn dat hij meer dan 800.000 Joden zou hebben toegestaan om het gebied van het Reich te verlaten met hun massa's rijkdommen, laat staan dat hij plannen zou overwogen hebben voor hun massa-emigratie naar Palestina of Madagascar. En meer nog: we zullen zien dat het beleid van emigratie uit Europa nog steeds beschouwd werd tot een eind in de oorlogstijd, met name het Madagascar Plan dat Eichmann besprak in 1940 met experts van het Franse Koloniale Ministerie nadat door de nederlaag van Frankrijk de overgave van de kolonie een praktisch probleem was geworden.

Richard Harwood

DE DUITSE POLITIEK TEGENOVER DE JODEN VOOR DE OORLOG

Terecht of onterecht, het Duitsland van Adolf Hitler beschouwde de Joden als een trouweloos en hebzuchtig element binnen de nationale gemeenschap, zowel als een macht van decadentie in Duitsland's culturele leven. Dit werd als bijzonder ongezond beschouwd sinds de Joden, tijdens de Weimar periode, waren opgeklimmen tot een positie van opmerkelijke kracht en invloed in de het land, speciaal op gebied van justitie, financiën en de massamedia, zelfs hoewel ze slechts 5 procent van de bevolking uitmaakten.

Het feit dat Karl Marx een Jood was en dat Joden als Rosa Luxembourg en Karl Liebknecht onevenredig belangrijk waren in het leiderschap van revolutionaire bewegingen in Duitsland, had ook de neiging de Nazi's te overtuigen van de machtige internationalistische en communistische neigingen van de Joodse mensen zelf.

Het hier niet ter sprake om erover te twisten of de Duitse houding tegen de Joden terecht was of niet, of te beoordelen of de maatregelen van de wetgevers tegen hen juist

waren of onjuist. Onze bezorgdheid betreft simpelweg het feit dat, als we de Joden mogen geloven, de oplossing van de Nazi's voor het probleem was hen te beroven van hun invloed binnen de natie door verschillende wettelijke acties en - het belangrijkste van alles - hen aan te moedigen om te in het geheel uit het land te emigreren.

Rond 1939 was het grootste deel van de Duitse Joden geëmigreerd, allen met een aanzienlijk deel van hun bezittingen. Nooit in enige tijd, hadden de leiders van de Nazi's ook maar overwogen om een beleid van genocide tegen hen te voeren.

JODEN NOEMDEN EMIGRATIE 'UITROEIING'

Het is echter bijzonder significant dat bepaalde Joden er snel bij waren om deze beleidsvoeringen van interne discriminatie te interpreteren als gelijkwaardig aan feitelijke uitroeiing.

Een anti-Duits propagandaboek uit 1936 geschreven door Leon Feuchtwanger en anderen, getiteld *'Der gelbe Fleck: Die Ausrottung von 500,000 deutschen Juden'* (De Gele Vlek: De uitroeiing van 500,000 Duitse Joden, Parijs, 1936), geeft een typisch voorbeeld. Ondanks dat het feitelijk geen basis heeft wordt de vernietiging van de Joden vanaf de eerste pagina besproken -- simpele emigratie wordt beschouwd als de fysieke "uitroeiing" van het Duitse Jodendom.

De concentratiekampen van de Nazi's voor politieke gevangenen worden ook beschouwd als potentiële instrumenten van genocide, en speciaal wordt ingegaan op de 100 Joden die in 1936 nog steeds in Dachau vastzitten, waarvan er 60 er al waren sinds 1933.

Een ander voorbeeld was het sensationele boek van de Duits-Joodse communist, Hans Beimler, geheten *'Vier Wochen in de Handen van Hitlers Hellehonden: Het Nazi Moordkamp Dachau'*, dat reeds in 1933 werd uitgegeven in New York. Gevangengenomen wegens zijn marxistische banden beweerde hij dat Dachau een dodenkamp hoewel hij zelf toegaf dat hij er al na een maand werd vrijgelaten. Het tegenwoordige regime in Oost-Duitsland geeft nu een Hans Beimler-prijs voor diensten aan het communisme bewezen.

Het feit dat anti-Nazi volkenmoordpropaganda werd gezaaid op dit onmogelijk vroege tijdstip - door mensen die bevooroordeeld waren door racistische of politieke gronden - zou daarom met extreme voorzichtigheid bekeken moeten worden door de waarnemer met een onafhankelijke geest als die soortgelijke verhalen moet benaderen uit de oorlogsperiode.

De aanmoediging van Joodse emigratie moet niet verward worden met de doelstelling van concentratiekampen in het Duitsland van voor de oorlog. Deze werden gebruikt voor de gevangenhouding van politieke tegenstanders en revolutionairen - voornamelijk liberalen, sociaal democraten en communisten van allerlei soorten, waarvan een gedeelte bestond uit Joden zoals Hans Beimler.

In tegenstelling tot de miljoenen die tot slaaf gemaakt zijn in de Sovjetunie, was de bevolking van de Duitse concentratiekampen altijd klein; Reitinger geeft toe dat tussen 1934 en 1938 het aantal zelden meer bedroeg dan 20.000 in geheel Duitsland en dat het aantal Joden nooit meer bedroeg dan 3000. (*De SS: Alibi van een natie*, London, 1956, pag. 253).

HET ZIONISTISCHE BELEID BESTUDEERD

De visie van de Nazi's op de Joodse emigratie was niet beperkt tot een negatief beleid van enkel maar verdrijving, maar werd geformuleerd langs de lijnen van het moderne zionisme.

De grondlegger van het politieke zionisme in de 19-de eeuw, Theodore Herzl, had in zijn werk '*De Joodse Staat*' oorspronkelijk Madagascar bedacht als het nationale thuisland voor de Joden, en deze mogelijkheid werd serieus bestudeerd door de Nazi's.

Het was een hoofdpunt geweest van het platform van de Nationale Socialistische Partij voor 1933 en werd gepubliceerd door de partij in de vorm van een pamflet. Hierin werd gesteld dat de herleving van Israël als Joodse staat veel minder acceptabel was daar het zou leiden tot een eeuwigdurende oorlog en verstoring in de Arabische wereld, hetgeen inderdaad het geval bleek te zijn. De Duitsers waren niet de bedenkers van het voorstel om de Joden naar Madagascar te laten emigreren; de Poolse regering hadden dit plan al overwogen ten opzichte van hun eigen Joodse bevolking en in 1937 stuurden zij de Michael Lepecki-expeditie naar Madagascar, begeleid door Joodse vertegenwoordigers, om de ermee samenhangende problemen te onderzoeken.

De eerste voorstellen van de nazi's voor een oplossing in Madagascar werden gemaakt in verband met het Schacht Plan in 1938. Op advies van Goering stemde Hitler ermee in om de president van de Reichsbank, dr. Hjalmar Schacht, naar Londen te sturen voor discussies met de Joodse vertegenwoordigers Lord Bearsted en Mr. Rublee van New York (zie: Reitlinger, *The Final Solution*, ['De Uiteindelijke Oplossing'] London, 1953, pag. 20).

Het plan was dat de bezittingen van de Duitse Joden zouden worden bevroren als zekerheid voor een internationale lening om de Joodse emigratie naar Palestina te financieren, en Schacht berichtte aan Hitler in Berchtesgaden over deze onderhandelingen op 2 januari 1939.

Het plan, dat mislukte dankzij de Britse weigering om de financiële voorwaarden ervan te accepteren, werd eerst ter tafel gebracht op 12 november 1938 op een bijeenkomst die samengeroepen was door Goering, die onthulde dat Hitler al de emigratie overwoog van Joden naar een nederzetting op Madagascar (idem, pag. 21). Later, in december, vertelde M. Georges Bonnet, de Franse minister van Buitenlandse Zaken, aan Ribbentrop dat de Franse regering zelf van plan was 10.000 Joden naar Madagascar te over te brengen.

Voorafgaand aan de Schacht-Palestina-voorstellen uit 1938 die feitelijk een voortzetting waren van discussies die al in 1935 begonnen waren, waren er talrijke pogingen gedaan om de Joodse emigratie naar andere Europese landen veilig te stellen, en deze inspanningen vonden hun hoogtepunt in de Evian Conferentie van juli 1938.

Het schema van de Joodse emigratie had echter rond 1939 de meeste voorkeur gekregen in Duitse kringen.

Weliswaar besprak Helmut Wohltat van het Duitse ministerie van Buitenlandse Zaken, in Londen de beperkte Joodse emigratie naar Rhodesië en Brits Guyana pas in april 1939, maar op 24 januari - toen Goering aan minister Frick van Binnenlandse Zaken schreef om de vervaardiging van een Centraal Emigratiekantoor voor Joden te bevelen en Heydrich van het Reich Hoofdveiligheidskantoor benoemde om het Jodenprobleem op te lossen "door middel van emigratie en evacuatie" - werd het plan-Madagascar ernstig bestudeerd.

Rond 1939 hadden de consequente inspanningen van de Duitse regering om het vertrek van Joden uit het Reich zeker te stellen, geresulteerd in de emigratie van 400.000 Duitse Joden uit een totaal aantal van ongeveer 600.000 en een extra 480.000

emigranten van Oostenrijk en Tsjecho-Slowakije, hetgeen bijna hun gehele Joodse bevolking uitmaakte. Dit werd bereikt door de kantoren van Joodse Emigratie in Berlijn, Wenen en Praag, die gevestigd waren door Adolf Eichmann, het hoofd van het Kantoor van Joods Onderzoek van de Gestapo.

Zo vurig waren de Duitsers om deze emigratie zeker te stellen dat Eichmann zelfs een trainingscentrum vestigde in Oostenrijk waar jonge Joden het boerenbedrijf konden leren, vooruitlopend op het moment dat ze illegaal naar Palestina gesmokkeld zouden worden (Manvell en Frankl, *SS en Gestapo*, pag. 60).

Als Hitler ook maar enige bedoeling had gekoesterd om Joden uit te roeien dan zou het onbegrijpelijk zijn dat hij meer dan 800.000 Joden zou hebben toegestaan om het gebied van het Reich te verlaten met hun massa's rijkdommen, laat staan dat hij plannen zou overwogen hebben voor hun massa-emigratie naar Palestina of Madagascar.

En meer nog: we zullen zien dat het beleid van emigratie uit Europa nog steeds beschouwd werd tot een eind in de oorlogstijd, met name het Madagascar Plan dat Eichmann besprak in 1940 met experts van het Franse Koloniale Ministerie nadat door de nederlaag van Frankrijk de overgave van de kolonie een praktisch probleem was geworden.

DE DUITSE POLITIEK TEGENOVER DE JODEN NA HET UITBREKEN VAN DE OORLOG

Toen de oorlog was begonnen veranderde de situatie betreffende de Joden drastisch. Het is niet algemeen bekend dat het Jodendom in de wereld zichzelf als een oorlogszuchtige deelnemer verklaarde in de Tweede Wereldoorlog, en zodoende was er een uitgebreide basis onder de internationale wetten voor de Duitsers om de Joodse bevolking te interneren als een vijandige macht. [Het Jodendom had zich toen al als zodanig georganiseerd, en werd vertegenwoordigd door haar eigen organisaties. Het woord 'Wereld Jodendom' is dus geen uitvinding van antisemiten, maar een door Joden zelf geschapen gegeven. Commentaar webwerf.]

Op 5 september 1939 verklaarde Chaim Weizmann, de belangrijkste Zionistische leider, de oorlog aan Duitsland uit naam van de Joden van de wereld, waarbij hij stelde dat "de Joden achter Groot Brittannië staan en zullen vechten aan de kant van de democratieën . . .

De Joodse Agenatuur (Jewish Agency) is paraat om aan onmiddellijke regelingen deel te nemen voor het gebruik van Joodse mankracht, technische bekwaamheden, middelen enzovoort . . ." (*The Jewish Chronicle*, 8 september 1939).

GEVANGENHOUDEN VAN VIJANDIGE VREEMDELINGEN

Alle Joden waren zodoende verklaard tot personen die erop uit waren een oorlog te starten tegen het Duitse Rijk, en als gevolg daarvan zouden Himmler en Heydrich uiteindelijk het beleid van internering beginnen.

Er moet worden opgemerkt dat de Verenigde Staten en Canada reeds alle japanse vreemdelingen en de burgers die van Japanse afkomst waren, vastgezet in interneringskampen voordat de Duitsers dezelfde veiligheidsmaatregelen toepasten op de Europese Joden. Bovendien was er niet zo'n bewijs of verklaring van ontrouw door deze Japanse Amerikanen zoals gegeven was door Weizmann. Ook de Britten internerden alle vrouwen en kinderen van de bevolking gedurende de Boerenoorlog, en duizenden waren ten gevolge daarvan gestorven, toch konden op geen enkele manier worden beschuldigd van de Boeren te willen uitroeien.

De gevangenhouding van de Joden in de bezette gebieden van Europa, diende twee essentiële doelstellingen gezien van het Duitse standpunt. De eerste was om onrust en opstand te voorkomen; Himmler had Mussolini ingelicht op 11 oktober 1942 dat het Duitse beleid tegen de Joden gedurende de oorlog geheel om redenen van militaire veiligheid was veranderd.

Hij klaagde dat duizenden Joden in de bezette streken een partizanenoorlog voerden, sabotage en spionage - een visie die werd bevestigd door officiële Russische informatie die werd gegeven aan Raymond Arthur Davis, dat minstens 35.000 Europese Joden een partizanenoorlog voerden onder Tito in Joegoslavië.

Ten gevolge daarvan zouden Joden worden overgebracht naar afgesloten gebieden en gevangenkampen, beiden in Duitsland en - speciaal na maart 1942 - in Polen.

Naarmate de oorlog vorderde, ontstond het beleid van het gebruiken van Joodse gevangenen voor arbeid in de oorlogsindustrie. De arbeidsvraag is essentieel als het vermeende plan van genocide tegen Joden wordt beschouwd, want om redenen van logica alleen al zou deze laatste resulteren in de meest zinloze verspilling van mankracht, tijd en energie terwijl een overlevingsoorlog op twee fronten werd gevoerd. Zeker na de aanval op Rusland had het idee van verplichte arbeid voorrang gekregen boven de Duitse plannen voor Joodse emigratie.

Het protocol van een gesprek tussen Hitler en de Hongaarse regent Horthy op 17 april 1943 onthult dat de Duitse leider persoonlijk verzocht dat Horthy 100.000 Hongaarse Joden zou vrijlaten om te werken in het "achtervolgingsvliegtuigen programma" van de Luftwaffe in de tijd dat het Duitse luchtbombardement toenam. (Reitlinger, "*Die Endlösung*", Berlijn, 1956, pag. 478).

Dit gebeurde in een tijd dat - zo wordt verondersteld - de Duitsers al streefden naar het uitroeien van de Joden, maar Hitlers verzoek toont duidelijk aan dat het belangrijkste doel was zijn arbeidersbestand uit te breiden. In overeenstemming met dit programma werden concentratiekampen in feite industriële complexen. In elk kamp waar Joden en andere nationaliteiten gevangen zaten, waren grote industriële installaties en fabrieken die materiaal verschaften voor de Duitse oorlogvoering - de Buna rubberfabriek in Bergen-Belsen, bijvoorbeeld, Buna en I.G. Farben Industrie in Auschwitz en de elektrotechnische firma Siemens in Ravensbruck.

In veel gevallen werden speciale concentratiekamp-bankbiljetten uitgegeven als betaling voor arbeid, waardoor de gevangenen in staat waren extra rantsoenen te kopen

in kampwinkels. De Duitsers waren vastbesloten de maximale economische opbrengst te halen uit het concentratiekampstelsel, een bedoeling die geheel in strijd was met welk plan dan ook om er miljoenen mensen in uit te roeien.

Het was de taak van het Economie- en Administratiekantoor van de SS, geleid door Oswald Pohl, om erop toe te zien dat de concentratiekampen grote industriële producenten werden.

EMIGRATIE NOG STEEDS BEGUNSTIGD

Het is echter een opmerkelijk feit dat een behoorlijk eind in de oorlogsperiode de Duitsers doorgingen met het uitvoeren van het beleid van Joodse emigratie. De val van Frankrijk in 1940 maakte het voor de Duitse regering mogelijk om serieuze onderhandelingen te starten met de Fransen voor de deportatie van Europese Joden naar Madagascar. Een memorandum van staatssecretaris Luther van het Duitse ministerie van Buitenlandse Zaken, brengt aan het licht dat hij deze onderhandelingen leidde tussen juli en december 1940 toen ze werden beëindigd door de Fransen.

Een circulaire van Luthers afdeling, gedateerd 15 augustus 1940, laat zien dat de details van het Duitse plan waren uitgewerkt door Eichmann want het was ondertekend door zijn assistent Dannecker.

Eichmann was in feite gemachtigd in augustus om een gedetailleerd Madagascar Plan te ontwerpen, en Dannecker werd op onderzoek uitgestuurd in Madagascar bij het Franse koloniale kantoor (Reitlinger, *De Uiteindelijke Oplossing* [Die Endlösung], pag. 77).

De voorstellen van 15 augustus waren dat een inter-Europese bank de emigratie van vier miljoen Joden zou financieren gedurende een gefaseerd programma. Luthers memorandum uit 1942 toont aan dat Heydrich de goedkeuring van Himmler had verkregen voor dit plan voor eind augustus en het ook naar Goering had gestuurd. Het kreeg zeker de goedkeuring van Hitler, want op 17 juni herinnerde zijn tolk Schmidt Hitler eraan, lettend op Mussolini, dat "men een staat Israel zou kunnen stichten op Madagascar" (Schmidt, *De tolk van Hitler*, Londen, 1941, pag. 178).

Hoewel de Fransen de onderhandelingen over Madagascar afbraken in december 1940, geeft Poliakov, de directeur van het centrum van Joodse documentatie in Parijs, toe dat Eichmann er nog mee bezig was gedurende geheel 1941. Uiteindelijk werd het onpraktisch gemaakt door het verloop van de oorlog, speciaal door de situatie na de invasie in Rusland, en op 10 februari 1942 werd het ministerie van Buitenlandse Zaken ingelicht dat het plan tijdelijk werd opgeschort.

Deze regeling, die door Rademacher, de assistent van Luther, naar het ministerie van Buitenlandse Zaken werd gestuurd, is van groot belang want het toont afdoende aan dat de term "Uiteindelijke Oplossing" ("Endlösung") alleen de emigratie van Joden betekent en ook dat deportatie naar de oostelijke ghetto's en concentratiekampen alleen maar een alternatief plan voor evacuatie was.

In de richtlijn staat: "De oorlog met de Sovjetunie heeft inmiddels de mogelijkheid geschapen van het beschikbaar stellen van andere gebieden voor de Endlösung. Als gevolg daarvan heeft de Führer besloten dat de Joden niet naar Madagascar zouden worden geëvacueerd, maar naar het Oosten. Madagascar hoeft daarom niet langer te worden overwogen in verband met de Endlösung (de Uiteindelijke Oplossing)". (Reitlinger, idem, pag. 79).

De details van deze evacuatie was een maand eerder bediscussieerd op de Wannsee Conferentie in Berlijn, hetgeen we onderstaand zullen onderzoeken. Reitlinger en Poliakov doen allebei de volledig ongefundeerde veronderstelling dat, omdat het

Madagascar Plan op de lange baan was geschoven, de Duitsers noodzakelijkerwijs hebben gedacht aan "uitroeiing". Slechts een maand later, op 7 maart 1942, schreef Goebbels echter een memorandum ten gunste van het Madagascar Plan als de "uiteindelijke oplossing" van het Joodse vraagstuk (Manvell en Frankl, "*Dr. Goebbels*", Londen, 1960; pag. 165).

Ondertussen keurde hij het goed dat de Joden werden "geconcentreerd in het Oosten". Later benadrukten Goebbels memoranda ook deportatie naar het oosten (d.w.z. de Generale Regering van Polen) en legde de nadruk op de behoefte daar aan dwangarbeid; zodra het beleid van evacuatie naar het Oosten was gestart werd het gebruik van Joodse arbeiders een fundamenteel gedeelte van de operatie. Het voorafgaande maakt perfect duidelijk dat de term "Endlösung" werd toegepast op zowel Madagascar als de oostelijke gebieden, en dat zodoende het slechts betekent de deportatie van de Joden.

Zelfs nog in mei 1944 waren de Duitsers voorbereid om de emigratie van een miljoen Joden uit Europa toe te laten.

Een verklaring van dit voorstel wordt gegeven door Alexander Weissberg, een vooraanstaande Russisch-Joodse wetenschapper die tijdens de zuiveringen door Stalin werd gedeporteerd, in zijn boek "*Die Geschichte von Joel Brand*" [De geschiedenis van Joel Brand], (Keulen, 1956).

Weissberg, die de oorlog in Krakow doorbracht, hoewel hij verwachtte dat de Duitsers hem zouden interneren in een concentratiekamp, verklaart dat op de persoonlijke machtiging van Himmler, Eichmann de Joodse leider uit Boedapest, Joel Brand, naar Istanboel had gestuurd met een aanbod aan de geallieerden om de deportatie van een miljoen Europese Joden midden in de oorlog toe te staan. (Als we de schrijvers van de 'uitroeiings' verhalen zouden moeten geloven, waren er nauwelijks een miljoen Joden over in mei 1944).

De Gestapo gaf toe dat het vervoer dat ermee samenhang, de Duitse oorlogvoering enorm zou bemoeilijken, maar ze waren voorbereid om het toe te staan in ruil voor 10.000 vrachtwagens die uitsluitend zouden worden gebruikt aan het Russische front.

Helaas leidde het plan tot niets; de Britten concludeerden dat Brand een gevaarlijke Nazi-agent moest zijn en ze namen hem onmiddellijk gevangen in Cairo terwijl de pers het aanbod afschilderde als een Nazi-truc. Hoewel Winston Churchill oreerde dat de behandeling van de Hongaarse Joden waarschijnlijk "de grootste en gruwelijkste misdaad die ooit is gepleegd in de hele geschiedenis van de wereld", vertelde Chaim Weizmann niettemin dat het accepteren van het aanbod van Brand onmogelijk was daar het verraad betekende van zijn Russische bondgenoten.

Hoewel het plan vruchteloos was, toont het duidelijk aan dat niet een vermeende uitvoering van "grondige" uitroeiing de emigratie van een miljoen Joden zou toelaten, en het toont ook het voornaamste belang aan dat gehecht werd door de Duitsers aan de inspanningen t.a.v. de oorlog.

BEVOLKING EN EMIGRATIE

Statistieken van de Joodse bevolking zijn niet overal in gedetailleerde vorm bekend en benaderingen voor verschillende landen variëren sterk, en ook is het niet precies bekend hoeveel Joden werden gedeporteerd en geïnterneerd op enige tijd tussen de jaren 1939 en 1945.

In het algemeen echter welke betrouwbare statistieken er zijn, speciaal met betrekking tot emigratie, zijn voldoende om aan te tonen dat niet eens een fractie van zes miljoen Joden kan zijn uitgeroeid.

In de eerste plaats blijft er van deze bewering geen spaan heel na onderzoek van de Europese Joodse bevolkingscijfers. Volgens de *Chambers Encyclopedie* was het totale aantal Joden dat in het vooroorlogse Europa leefde, 6.500.000. Het is duidelijk dat dit zou betekenen dat bijna het gehele aantal zou zijn uitgeroeid.

Maar de *Baseler Nachrichten*, een neutrale Zwitserse publicatie die gebruik maakt van de beschikbare Joodse statistische gegevens, stelt dat tussen 1933 en 1945, 1.500.000 Joden emigreerden naar Engeland, Zweden, Spanje, Portugal, Australië, China, India, Palestina en de Verenigde Staten. Dit werd bevestigd door de Joodse journalist Bruno Blau, die hetzelfde getal vermeldt in het New Yorkse Joodse blad *Aufbau* van 13 augustus 1948.

Van deze emigranten kwamen er ongeveer 400.000 uit Duitsland voor september 1939. Dit wordt erkend door het Joods Wereld Congres in zijn publicatie *Eenheid in Verstrooiing* (pag. 377), waar gesteld wordt dat: "de meerderheid van de Duitse Joden slaagden erin Duitsland te verlaten voordat de oorlog uitbrak." Behalve de Duitse Joden waren 220.000 van het totale aantal van 280.000 Oostenrijkse Joden rond september 1939 geëmigreerd, terwijl vanaf maart 1939 en daarna het Instituut voor Joodse Emigratie in Praag de emigratie van 260.000 Joden uit het vroegere Tsjecho-Slowakije had veilig gesteld.

In het geheel bleven slechts 360.000 Joden in Duitsland, Oostenrijk en Tsjecho-Slowakije na september 1939. Vanuit Polen waren er geschat 500.000 geëmigreerd voordat de oorlog uitbrak. Deze cijfers betekenen dat het aantal Joodse emigranten uit andere Europese landen (Frankrijk, Nederland, Italië, de landen van Oost-Europa, enz.) ongeveer 120.000 bedroeg.

Deze exodus van Joden voor en tijdens de vijandelijkheden, reduceert zodoende het aantal Joden in Europa tot ongeveer 5.000.000. Tezamen met deze emigranten moeten we ook het aantal Joden bijtellen die vluchtten naar de Sovjet-Unie na 1939 en die later geëvacueerd werden buiten het bereik van de Duitse indringers. Er zal zodadelijk worden aangetoond dat de meerderheid hiervan, ongeveer 1.250.000, migranten waren uit Polen. Maar losstaand van Polen geeft Reitlinger toe dat 300.000 andere Europese Joden in het Russische gebied glipten tussen 1939 en 1941. Dit brengt het totaal van Joodse emigranten naar de Sovjet Unie op ongeveer 1.550.000.

In het tijdschrift *Colliers* van 9 juni 1945 legt Freiling Foster, een geschrift van de Joden in Rusland, uit dat "2.200.000 zijn uitgeweken naar de Sovjetunie sinds 1939 om aan de Nazi's te ontsnappen", maar onze lagere schatting is mogelijk nauwkeuriger. Het uitwijken van de Joden naar de Sovjetunie reduceert zodoende het aantal Joden binnen de sfeer van de Duitse bezetting tot ongeveer 3,5 miljoen, ongeveer 3.450.000. Hieruit zou kunnen worden afgeleid dat die Joden, die woonden in neutrale Europese landen, aan de gevolgen van de oorlog ontkwamen. Volgens de *Wereldalmanak* van 1942 (pag.

594) was het aantal Joden dat woonde in Gibraltar, Engeland, Portugal, Spanje, Zweden, Zwitserland, Ierland en Turkije was 413.128.

3 MILJOEN JODEN IN EUROPA

Een getal, dientengevolge, van rond de 3 miljoen Joden in het door Duitsland bezet Europa, is zo nauwkeurig als op grond van de beschikbare statistieken van emigratie mogelijk is. Ongeveer hetzelfde getal kan echter worden afgeleid op een andere manier als we statistieken onderzoeken van de Joodse bevolkingsgroepen die overbleven in landen die door het Reich bezet waren. Meer dan de helft van de Joden die uitweken naar de Sovjet unie na 1939, kwam uit Polen. Er wordt vaak beweerd dat de oorlog met Polen zo'n 3 miljoen Joden toevoegde aan de Duitse invloedssfeer en dat bijna het geheel van deze Poolse Joodse bevolkingsgroep werd "uitgeroeid". Dit is een grote feitelijke vergissing. De telling van de Joodse bevolkingsgroep van 1931 in Polen stelde het aantal Joden op 2.732.600 (Reitlinger, *Die Endlösung*, pag. 36).

Reitlinger stelt dat minstens 1.170.000 hiervan in het Russische gebied waren dat in de herfst van 1939 bezet werd, waarvan ongeveer een miljoen werden geëvacueerd naar de Oeral en zuid-Siberië na de Duitse invasie van juni 1941 (idem, pag. 50).

Zoals hierboven beschreven waren zo'n 500.000 Joden voor de oorlog geëmigreerd uit Polen. Bovendien had journalist Raymond Arthur Davis, die tijdens de oorlog in de Sovjet-Unie was, waargenomen dat er ongeveer 250.000 al gevlucht waren van het door de Duitsers bezette Polen naar Rusland, tussen 1939 en 1941, en men kon ze tegenkomen in elke Sovjet provincie. (*Odyssee door de Hel*, New York, 1946).

Als we zodoende deze getallen aftrekken van de bevolking van 2.732.600, en rekening houden met een normale bevolkingstoename, dan konden niet meer dan 1.100.000 Poolse Joden onder Duitse heerschappij zijn geweest aan het einde van 1939. (*Gutachten des Instituts für Zeitgeschichte*, München, 1956, pag.80).

Bij dit aantal kunnen we de 360.000 Joden optellen die verbleven in Duitsland, Oostenrijk en het vroegere Tsjechoslowakije (Bohemen-Moravië en Slowakije) na de uitgebreide emigratie uit deze landen voor de oorlog, zoals hierboven beschreven.

Van de 320.000 Franse Joden, verklaarde de openbare aanklager - die het gedeelte van de aanklacht vertegenwoordigde dat gerelateerd was aan Frankrijk tijdens de Processen van Neurenberg - dat 120.000 Joden desondanks werden gedeporteerd. Reitlinger schat slechts 50.000.

Zodoende blijft het totale aantal Joden onder Nazi-overheersing beneden de twee miljoen. Deportaties vanuit de Scandinavische landen waren gering en vanuit Bulgarije zelfs helemaal niet.

Als we rekening houden met de Joodse bevolkingsgroepen van Holland [de schrijver bedoelt hier waarschijnlijk Nederland, en niet de beide provincies Holland - Vertaler] (140.000), België (40.000), Italië (50.000), Joegoslavië (55.000), Hongarije (380.000) en Roemenië (725.000), dan zal het aantal niet veel boven 3 miljoen uit komen. Deze overmaat is te wijten aan het feit dat de laatste getallen voor-oorlogse schattingen zijn, niet beïnvloed door emigratie, welke voor deze landen ongeveer 120.000 bedraagt (zie boven). Deze kruiscontrole bevestigt zodoende de schatting van ongeveer 3 miljoen Europese Joden onder Duitse bezetting.

DE EVACUATIE VAN RUSSISCHE JODEN

De exacte aantallen betreffende Russische Joden zijn onbekend, en zijn daarom onderworpen geweest aan extreme overdrijving.

De Joodse statisticus Jacob Leszczyński stelt dat in 1939 er 2.100.000 Joden woonden in het toekomstige Duits-bezette Rusland, d.w.z. west Rusland. Daarbij woonden zo'n 260.000 in de Baltische staten Estland, Letland en Litouwen.

Volgens Louis Levine, president van de Amerikaanse Joodse raad voor Russische ondersteuning, die een na-oorlogse rondreis maakte in de Sovjetunie, en een verslag instuurde over de toestand van de Joden daar, werden de grootste aantallen geëvacueerd in het oosten, nadat de Duitse legers hun invasie begonnen waren.

In Chicago verklaarde hij op 30 oktober 1946, dat: "Al meteen bij het begin van de oorlog werden Joden onder de eersten die geëvacueerd werden van de westelijke gebieden die bedreigd werden door de Hitleriaanse indringers, en verscheept naar het veilige oosten van de Oeral. Twee miljoen Joden werden zodoende gered".

Dit grote aantal is bevestigd door de Joodse journalist David Bergelson, die in de Moskouse jiddische krant *Ainikeit* (5 december 1942), dat "Dank zij de evacuatie de meerderheid (80%) van de Joden in de Oekraïne, Wit-Rusland, Litouwen en Letland werden gered voordat de Duitsers er aankwamen". Reitlinger is het eens met de Joodse autoriteit Joseph Schechtmann, die toegeeft dat enorme aantallen werden geëvacueerd, hoewel hij schat dat een enigszins groter aantal Russische en Baltische Joden onder Duitse bezetting achterbleven, tussen 650.000 en 850.000 (Reitlinger, *De Uiteindelijke Oplossing*, pag. 499). Ten opzichte van die Sovjet-Joden die achterbleven in het Duitse gebied, zal later worden bewezen dat in de oorlog in Rusland niet meer dan 100.000 personen werden gedood door de Duitse actiegroepen zoals partizanen en Bolsjewistische commissars, van wie niet allen Joden waren. In tegenstelling daarmee beweerden de partizanen zelf vijf maal het aantal van de Duitse troepen te hebben vermoord.

'ZES MILJOEN' ONWAAR, VOLGENS NEUTRALE ZWITSERS

Zodoende is duidelijk dat de Duitsers onmogelijk controle zouden hebben verkregen over zoiets als zes miljoen Joden of ze zouden hebben uitgeroeid. Buiten de Sovjet-unie was het aantal Joden in het door de Nazi's bezet Europa na de emigratie, nauwelijks meer dan 3 miljoen en die waren echt niet allemaal geïnterneerd.

Om de uitroeiing van zelfs maar de helft van zes miljoen te benaderen zou dat hebben betekend dat elke Jood die in Europa leefde zou zijn geliquideerd. En toch is het bekend dat grote aantallen Joden in leven waren in Europa na 1945.

Philip Friedmann stelt in *Their Brother's Keepers* (Hun Broeder's Hoeders) (New York 1957, pag. 13) dat "minstens een miljoen Joden de letterlijke vuurproef van de Nazi-hel overleefden", terwijl het officiële getal van de Joodse 'Joint Distribution Committee' 1.559.600 bedraagt. Daarom, zelfs als men de laatste schatting aanneemt, kan het aantal mogelijke Joodse doden tijdens de oorlog niet een grens van anderhalf miljoen hebben overschreden.

Precies deze conclusie werd getrokken door de vooraanstaande krant *Baseler Nachrichten* in het neutrale Zwitserland. In een artikel, getiteld "Wie hoch ist die Zahl der jüdischen Opfer?" ("Hoe hoog is het aantal Joodse slachtoffers?", 13 juni 1946), legde de krant uit dat zuiver op basis van de bevolkings- en emigratiecijfers zoals boven beschreven, maximaal slechts anderhalf miljoen Joden konden worden geteld als slachtoffers. Later zal echter afdoende worden aangetoond dat het aantal eigenlijk veel lager was, want de *Baseler Nachrichten* nam het getal aan van de Joint Distribution Committee van 1.559.600 overlevenden na de oorlog, maar we zullen laten zien dat het aantal vergoedingsclaims door Joodse overlevende meer dan het dubbele van dat aantal is. Deze informatie was niet beschikbaar bij de Zwitsers in 1946.

ONMOGELIJKE GEBOORTECIJFERS

Onweerlegbaar bewijs wordt ook verschaft door de Joodse bevolkingsstatistieken van de na-oorlogse wereld. *De Wereldalmanak* van 1938 geeft een aantal op van 16.588.259 voor de Joden in de wereld. Maar na de oorlog stelde de *New York Times* van 22 februari 1948 het aantal Joden in de wereld op minimaal 15,6 miljoen en maximaal 18,7 miljoen.

Heel duidelijk maken deze aantallen het onmogelijk om het aantal Joodse doden in de oorlog te meten in iets anders dan duizenden. 15-en-een-half miljoen in 1938 minus de beweerde zes miljoen, levert op negen miljoen; de getallen van de *New York Times* zouden zodoende betekenen dat de Joden in de wereld zeven miljoen geboorten hebben geproduceerd, waarmee hun aantal bijna werd verdubbeld, en dat in een tijdsbestek van tien jaar. Dit is uitgesproken belachelijk. Het zou daarom erop lijken dat de grootste meerderheid van de ontbrekende "zes miljoen" in feite emigranten waren - emigranten naar Europese landen, naar de Sovjet Unie en naar de Verenigde Staten voor, gedurende en na de oorlog.

En ook emigranten, in grote aantallen naar Palestina tijdens en speciaal aan het einde van de oorlog. Na 1945 kwamen bootladingen van deze Joodse overlevenden illegaal Palestina binnen vanuit Europa waarbij de Britse regering in die tijd behoorlijk in verlegenheid werd gebracht, inderdaad, zo groot waren de aantallen dat de publicatie no. 190 (5 november 1946) van de Staatsdrukkerij, hen beschreef als "qua aantal bijna een tweede Exodus". Het waren die emigranten naar alle delen van de wereld waardoor de Joodse bevolking in de wereld was aangezwollen tot tussen de 15 en 18 miljoen rond 1948, en mogelijk was het grootste deel daarvan emigranten naar de Verenigde Staten die daar binnen kwamen door de quota- wetten te overtreden.

Op 16 augustus 1963 stelde David Ben Goerion, president van Israël, dat hoewel gezegd werd dat de officiële Joodse bevolking van Amerika 5,6 miljoen bedroeg, "het totale aantal met 9 miljoen niet te hoog geschat zou zijn". (*Deutsche Wochenzeitung*, 23 november 1963). De reden van dit hoge aantal wordt onderstreept door Albert Maisal in zijn artikel "Onze Nieuwste Amerikanen" (*Reader's Digest* - in Nederland uitgegeven onder de naam "Het Beste" - van januari 1957), want hij onthult dat "Spoedig na de Tweede Wereldoorlog werd bij presidentieel decreet 90 procent van alle quota visums voor centraal en oost Europa uitgegeven aan de ontheemden".

Herdruckt op deze pagina is maar een uittreksel van de honderden die regelmatig verschijnen in de kolommen met overlijdensberichten van *Aufbau*, het Joods-Amerikaans weekblad, uitgegeven in New York (16 juni 1972). Het laat zien hoe Joodse emigranten naar de Verenigde Staten naderhand hun namen veranderden; hun vroegere namen toen ze nog in Europa woonden verschijnen tussen haakjes. Bijvoorbeeld, zoals onderstaand: Arthur Kingsley (vroeger Dr. Königsberger uit Frankfurt). Zou het kunnen zijn dat sommigen van al deze mensen van wie de namen 'overleden' zijn, waren inbegrepen in de ontbrekende zes miljoen van Europa?

DE ZES MILJOEN: DOCUMENTAIRE BEWIJZEN

Vanuit het voorgaande gezien zou het zeker lijken dat het getal van zes miljoen vermoorde joden niets meer betekent dan een vaag compromis tussen verscheidene heel ongefundeerde schattingen; er is daar niet eens een splintertje gedocumenteerd bewijs voor dat betrouwbaar is. Soms stellen schrijvers het wat naar beneden bij om het een ontwapenende schijn van authenticiteit te geven. Lord Russell uit Liverpool bijvoorbeeld, in zijn *'The Scourge of the Swastika'* ('De Gesel van het Hakenkruis', Londen 1954), beweerde dat "niet minder dan vijf miljoen" joden stierven in Duitse concentratiekampen, waarmee hij zichzelf tevreden stelde dat hij zich ergens bevond tussen degenen die de schatting stelden op 6 miljoen en degenen die 4 miljoen schatten. Maar, gaf hij toe, "het echte aantal zal nooit bekend worden". Als dat zo is, is het moeilijk te weten te komen hoe hij aan "niet minder dan vijf miljoen" gekomen is.

De Joint Distribution Committee is voor het getal van 5.012.000, maar de joodse "expert" Reitlinger suggereert een nieuw, ongewoon getal van 4.192.200 "ontbrekende joden" waarvan geschat een derde stierf door natuurlijke oorzaken. Dit zou het aantal opzettelijk "uitgeroeide" joden reduceren tot 2.796.000.

Echter, Dr. M. Perlzweig - de New Yorkse afgevaardigde van een 'Joods Wereldcongres'-persconferentie die werd gehouden in Genève in 1948 - stelde: "De prijs van de ineenstorting van het Nationaal Socialisme en het Fascisme is het feit dat zeven miljoen joden het leven verloren dankzij het wrede anti-semitisme".

In de pers en ook elders wordt dit getal zomaar verhoogd tot acht miljoen of soms zelfs negen miljoen.

Zoals we hebben bewezen in het vorige hoofdstuk, zijn geen van deze getallen ook maar in de verste verte aannemelijk, ze zijn inderdaad veeleer belachelijk.

FANTASTISCHE OVERDRIJVINGEN

Voor zover bekend is, werd de eerste beschuldiging tegen de Duitsers van de massamoord op joden in Europa tijdens de oorlog, geuit door de Poolse jood Rafael Lemkin, in zijn boek *'Axis Rule in Occupied Europe'* (Spilregel in Bezet Europa), uitgegeven in New York in 1943.

Enigszins toevallig zou Lemkin later de Genocide Conventie van de Verenigde Naties opstellen, die "racisme" wil verbieden. Zijn boek beweerde dat de Nazi's miljoenen joden hadden vernietigd, misschien wel minstens zes miljoen. Dit zou, in 1943, inderdaad opmerkelijk zijn geweest, daar de actie pas was gestart in de zomer van 1942. Met zo'n aantal en in zo'n tempo zou de hele joodse wereldbevolking zijn uitgeroeid in 1945.

Na de oorlog stuwde propaganda de schattingen tot nog fantastischer hoogten op.

Kurt Gerstein, een anti-Nazi die beweerde in de SS te hebben geïnfiltrerd, vertelde de Franse ondervrager Raymond Cartier dat hij wist dat niet minder dan veertig miljoen geïnterneerden van concentratiekampen waren vergasd. In zijn eerste ondertekende notitie van 26 april 1945, bracht hij dat aantal terug tot 25 miljoen, maar zelfs dat aantal was te bizar voor de Franse inlichtingendienst, en in zijn tweede

memorandum, getekend te Rottweil op 4 mei 1945, bracht hij het getal dichter bij de zes miljoen waaraan de voorkeur gegeven was op de processen van Neurenberg.

Gerstein's zus was van de geboorte af krankzinnig en stierf door euthanasie, hetgeen wel een scheut mentale onevenwichtigheid in Gerstein zelf kan suggereren. In feite was Hij veroordeeld in 1936 voor het versturen van rare brieven per post. Na zijn twee "bekenntnissen" hing hij zichzelf op in de Cherche Midi gevangenis in Parijs.

Gerstein voerde aan dat hij tijdens de oorlog informatie over de moord op joden doorgaf aan de Zweedse regering via een Duitse baron, maar om de een of andere onverklaarbare reden werd zijn verslag "opgeborgen en vergeten".

Hij beweerde ook dat in augustus 1942 hij de pauselijke nuntius in Berlijn inlichtte over het hele "uitroeiingsprogramma", maar de eerwaarde persoon vertelde hem slechts "Ga weg". De verklaringen van Gerstein vloeien over van beweringen getuige te zijn geweest van de meest gigantische maasa-executies (twaalfduizend in een enkele dag in Belzec), terwijl de tweede memorandum een bezoek van Hitler beschrijft aan een concentratiekamp in Polen op 6 juni 1942, waarvan bekend is dat dat noot heeft plaatsgehad.

Gersteins fantastische overdrijvingen hebben weinig gedaan behalve het hele denkbeeld van massa-uitroeiingen in diskrediet brengen. Inderdaad veroordeelde de evangelische bisschop Wilhelm Dibelius van Berlijn zijn memoranda als "Onbetrouwbaar" (H. Rothfels, "Augenzeugenbericht zu den Massenvergasungen" in *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, April 1953).

Het is echter een ongelooflijk feit dat ondanks deze veroordeling, de Duitse regering in 1955 een editie uitgaf van het tweede memorandum van Gerstein om te verspreiden in Duitse scholen (*Dokumentation zur Massenvergasung*, Bonn, 1955). Hierin stelden zij dat Dibelius een bijzonder vertrouwen had in Gerstein, en dat de memoranda "geldig en boven elke twijfel verheven" waren. Dit is een treffend voorbeeld van de manier waarop de ongefundeerde aanklacht van genocide (volkerenmoord) door de Nazi's wordt bestendigd in Duitsland, en speciaal op de jeugd wordt gericht.

Aan het verhaal van zes miljoen joden die tijdens de oorlog zijn uitgeroeid, werd een uiteindelijke autoriteit gegeven op de Processen van Neurenberg, door de verklaring van dr. Wilhelm Hoettl.

Hij was een assistent geweest van Eichmann, maar was in werkelijkheid een tamelijk vreemde persoon in dienst van de Amerikaanse Inlichtingendienst, die verscheidene boeken had geschreven onder het pseudoniem Walter Hagen. Hoettl werkt ook voor de Russische spionage, collaboreerde met twee joodse emigranten uit Wenen - Perger en Verber - die zich voordeden als Amerikaanse officieren gedurende de voorbereidende onderzoeken van de Processen van Neurenberg.

Het is opmerkelijk dat van de getuigenis van deze hoogst dubieuze persoon Hoettl, wordt gezegd dat het het enige "bewijs" vormt betreffende de moord op zes miljoen joden. In zijn beëdigde verklaring van 26 november 1945 stelde hij niet te weten behalve dat Eichmann had "hem verteld" in augustus 1944 in Boedapest dat een totaal van 6 miljoen joden was uitgeroeid. Onnodig te zeggen, dat Eichmann deze bewering nooit heeft kunnen hard maken op zijn proces. Hoettl werkte als Amerikaanse spion gedurende het geheel van de laatste periode van de oorlog, en het is daarom inderdaad heel vreemd dat hij nooit ook maar de geringste aanwijzing gaf aan de Amerikanen van een beleid om joden te vermoorden, zelfs hoewel hij direct onder Heydrich en Eichmann werkte.

GEEN BEWIJS

Het zou heel duidelijk moeten worden benadrukt dat er niet een enkel document bestaat dat bewijst dat de Duitsers van plan waren om opzettelijk joden te vermoorden, of dit ook ten uitvoer gebracht hebben. In Poliakov en Wulf's "*Das Dritte Reich und die Juden: Dokumente und Aufsätze* (Berlin, 1955)", is het meeste dat ze kunnen verzamelen, zijn verklaringen die samengevat zijn na de oorlog van mensen zoals Hoettl, Ohlendorf en Wisliceny, deze laatste onder marteling in een Russische gevangenis.

Door de afwezigheid van ook maar enig bewijs, zodoende, wordt Poliakov gedwongen te schrijven: "De drie of vier mensen die hoofdzakelijk betrokken waren bij het opstellen van het plan voor een totale uitroeiing zijn dood, en geen enkel document heeft het overleefd". Dit lijkt heel geriefelijk en gemakkelijk. Het is nogal duidelijk dat zowel het plan als de "drie of vier" mensen niets anders zijn dan wazige veronderstellingen van de kant van de schrijver, en dat ze geheel en al onbewijsbaar zijn.

Vanzelfsprekend maken de documenten die hebben overleefd, in het geheel geen melding van uitroeiing zodat schrijvers als Poliakov en Reitlinger opnieuw de geriefelijke veronderstelling maken dat zulke orders in het algemeen "mondeling" gegeven werden.

Hoewel er geen enkel documentair bewijs is, nemen ze aan dat een plan om joden te vermoorden moet zijn ontstaan in 1941 en samenviel met de aanval op Rusland.

Fase een van het plan wordt beweerd te maken te hebben met de slachtpartij van Sovjetjoden, een bewering die we later zullen ontcrachten. De rest van het programma wordt verondersteld te zijn begonnen in maart 1942, met de deportatie en concentratie van Europese joden in de oostelijke kampen van de Poolse Generale Regering, zoals het reusachtige industrie-complex van Auschwitz nabij Krakau.

De fantastische en nogal ongefundeerde aanname in het geheel, is dat transport naar het oosten, geleid door Eichmann's departement, eigenlijk betekent: onmiddellijke uitroeiing in ovens bij aankomst. Volgens Manvell en Frankl (Heinrich Himmler, Londen, 1965), schijnt het genocidebeleid "te zijn gekomen" na "geheime discussies" tussen Hitler en Himmler (pag. 118), hoewel ze er niet in slagen het te bewijzen. Reitlinger en Poliakov gokken langs vergelijkbare "mondelling" lijnen, en voegen eraan toe dat niemand anders aanwezig mocht zijn bij deze discussies en er niets van was opgetekend. Dit is je reinste hersenspinsel, want er is geen schijntje van bewijs dat ook maar suggereert dat zulke zonderlinge vergaderingen plaatsvonden.

William Shirer, in zijn over het algemeen wilde en onverantwoordelijke boek "*The Rise and Fall of the Third Reich*" (De Opkomst en Ondergang van het Derde Rijk), zwijgt op soortgelijke wijze over het onderwerp van documentair bewijs. Hij stelt op zwakke wijze dat Hitlers veronderstelde bevel voor de moord op joden was "blijkbaar nooit vastgelegd op papier - ten minste geen kopie ervan ooit aan het daglicht was gekomen. Het is waarschijnlijk mondeling gegeven aan Goering, Himmler en Heydrich, die het vergeten zijn....", (pag. 1148).

Een typisch voorbeeld van het soort 'bewijs' dat wordt aangehaald om de uitroeingslegende te steunen, wordt gegeven door Manvell en Frankl. Zij citeren een memorandum van 31 juli 1941 door Goering aan Heydrich gestuurd, die hoofd was van het Reich Veiligheidshoofdkantoor en de waarnemer was van Himmler. Kenmerkend begint het memorandum: "In aanvulling op de taak die u werd opgedragen op 24 januari 1939 om het joodse probleem op te lossen door middel van emigratie en evacuatie op de best mogelijke manier volgens de huidige voorwaarden.... " De aanvullende taak die

werd opgedragen in het memorandum is een "totale oplossing (*Gesamtlösung*) van het joodse vraagstuk binnen het gebied van Duitse invloed in Europa," waarvan de auteurs toegeven dat het betekent concentratie in het oosten en het vereist voorbereidingen voor de betreffende "organisatorische, financiële en materiële zaken".

Het memorandum verzoekt dan een toekomstig plan voor de "gewenste uiteindelijke oplossing" (*Endlösung*), die duidelijk verwijst naar het ideale en uiterste schema van emigratie en evacuatie genoemd aan het begin van de richtlijn. Er wordt hoe-dan-ook geen melding gemaakt van vermoorden van mensen, maar Manvell en Frankl verzekeren ons dat dit het is waar het memorandum werkelijk over gaat.

Natuurlijk is de "ware aard" van de uiteindelijke oplossing in zoverre die verschilt van de totale oplossing, weer "aan Heydrich door Goering mondeling bekend gemaakt" (idem, pag. 118). Het gemak van deze "mondelinge" richtlijnen die heen en weer worden uitgevaardigd, is overduidelijk.

DE CONFERENTIE VAN WANNSEE

De uiteindelijke details van het plan om joden uit te roeien worden verondersteld te zijn gemaakt op een conferentie in Gross Wannsee in Berlijn op 20 januari 1942, en werd voorgezeten door Heydrich (Poliakov, *Das Dritte Reich und die Juden*, pag. 120 e.v.; Reitlinger, *The Final Solution*, pag. 95 e.v.). Officials van alle Duitse ministeries waren erbij aanwezig, en Müller en Eichmann vertegenwoordigden het hoofdkantoor van de Gestapo. Reitlinger, Manvell en Frankl beschouwen de notulen van deze conferentie als hun troefkaart in het bewijzen van het bestaan van een genocide-plan, maar de waarheid is dat een dergelijk plan niet eens genoemd werd, en wat meer is, ze geven het openlijk toe. Manvell en Frankl redeneren het weg op een nogal manke manier door te zeggen dat "De notulen omhuld zijn met een vorm van bureaucratie dat de ware betekenis camoufleert van de woorden en terminologie die worden gebruikt" (*The Incomparable Crime*, Londen, 1967, pag. 46), hetgeen werkelijk betekent dat ze van plan zijn ze te interpreteren in hun eigen manier. Wat Heydrich eigenlijk zei was, dat - zoals in het memorandum hierboven geciteerd - hij door Goering gemachtigd was om een oplossing te regelen voor het joodse probleem.

Hij keek terug op de geschiedenis van de joodse emigratie, stelde dat de oorlog het Madagascarp-project onpraktisch had gemaakt, en vervolgde: "Het emigratieprogramma is nu vervangen door de evacuatie van joden naar het oosten als een verder mogelijke oplossing, overeenkomstig de voorgaande machtiging van de Führer". Hier, legde hij uit, zou hun arbeid goed gebruikt worden. Dit alles wordt verondersteld uiterst sinister te zijn en bezwangerd met de verborgen betekenis dat de joden zouden worden uitgeroeid, hoewel prof. Paul Rassinier - een Fransman die geïnterneerd was in Buchenwald en die voortreffelijk werk heeft verricht in het weerleggen van de mythe van de Zes Miljoen - legt uit dat het precies betekent wat het zegt: d.w.z. een concentratie van de joden voor arbeid in het enorme oostelijke ghetto van de Poolse Generale Regering. "Daar waren zij om te wachten tot het einde van de oorlog, voor de heropening van internationale discussies die zouden beslissen over hun toekomst. Deze beslissing werd uiteindelijk bereikt op de interministeriële conferentie van Berlijn-Wannsee..." (Rassinier, *Le véritable procès Eichmann*, pag. 20).

Manvell en Frankl bleven echter onverschrokken bij het complete gebrek aan referenties naar uitroeiing. Op de Wannsee-conferentie schrijven zij: "Directe verwijzingen naar moorden werden vermeden, Heydrich gaf de voorkeur aan de term "Arbeitseinsatz im Osten" (arbeidstoewijzing in het Oosten)". (*Heinrich Himmler*, pag. 209).

Waarom we niet zouden accepteren dat arbeidstoewijzing in het Oosten, betekent dat arbeidstoewijzing in het Oosten niet verklaard wordt. Volgens Reitlinger en anderen, gaven ontelbare richtlijnen eigenlijk details over uitroeiing, en werden dan doorgegeven tussen Himmler, Heydrich, Eichmann en commandant Hoess in de achtereenvolgende maanden van 1942, maar natuurlijk heeft "geen een het overleefd".

VERDRAAIDE WOORDEN EN ONGEFUNDEERDE VERONDERSTELLINGEN

Het complete gebrek aan documentair bewijs om het bestaan te ondersteunen van een uitroeiingsplan, heeft geleid tot de gewoonte van her-interpretatie van de documenten die wel overleefd hebben. Bijvoorbeeld, het wordt ervoor gehouden dat een document betreffende deportatie helemaal niet over deportatie gaat, maar een sluwe manier is om te praten over uitroeiing.

Manvell en Frankl stellen dat "verschillende termen werden gebruikt om genocide te camoufleren. Deze hielden in "*Aussiedlung*" (ontvestiging) en "*Ausförderung*" (verwijdering)" (idem, pag 265).

Zodoende worden - zoals we reeds gezien hebben - woorden niet langer verondersteld te betekenen wat ze zeggen als ze te ongeriefelijk blijken te zijn. Dit soort dingen wordt tot het meest ongelooflijke uiterste gedreven, zoals de interpretatie van Heydrich's richtlijn voor arbeidstoewijzing in het oosten. Een ander voorbeeld is een verwijzing naar Himmler's bevel om gedeporteerden naar het Oosten te sturen, "dat wil zeggen, ze te laten doden" (idem, pag 251). Reitlinger, gelijksoortig bij gebrek aan bewijs, doet precies hetzelfde, en verklaart dat van de "omslachtige" woorden van de Wannsee- conferentie het duidelijk is dat de "langzame moord op een heel ras was bedoeld" (idem, pag 98). Een overzicht van de documentaire situatie is belangrijk, omdat het het bouwwerk van gissingen en ongegronde veronderstellingen onthult waarop de uitroeiingslegende is gebouwd.

De Duitsers hadden een buitengewone neiging tot het registreren van alles op papier tot in het meest nauwkeurige detail, toch is er tussen de duizenden buitgemaakte documenten van de S.D. en de Gestapo, de verslagen van het Reich Veiligheidshoofdkantoor, de dossiers van Himmler's hoofdkwartier en Hitler's eigen oorlogs- richtlijnen, geen enkel bevel voor de uitroeiing van joden of iemand anders.

Later zal worden gezien dat dit, in feite, is toegegeven door het Wereldcentrum van Hedendaagse Joodse Documentatie te Tel-Aviv. Pogingen om "versluisde toespelingen" op genocide te vinden in toespraken zoals die van Himmler tegen zijn SS Obergruppenführers in Posen in 1943, zijn op dezelfde wijze helemaal hopeloos.

De stellingen van Neurenberg die er zijn uitgehaald na de oorlog, steevast onder dwang, worden onderzocht in het volgende hoofdstuk.

DE PROCESSEN VAN NEURENBERG

Er werd aan het verhaal van de Zes Miljoen juridische autoriteit gegeven op de Processen van Neurenberg van de Duitse leiders tussen 1945 en 1949, processen die bewezen de meest schandelijke juridische farce te zijn in de geschiedenis. Voor een veel gedetailleerdere studie van de ongerechtigheden van deze processen, die zoals veldmaarschalk Montgomery zei, het een misdaad maken om een oorlog te verliezen, wordt de lezer verwezen naar de werken die hieronder geciteerd worden, en in het bijzonder naar het uitstekende boek *'Advance to Barbarism'* ('Voortgang naar het barbaarendom', Nelson, 1953), door de eminente Engelse jurist F.J.P. Veale.

Al dadelijk bij het begin verliepen de Processen van Neurenberg op een basis van grove statistische fouten. In zijn aanklachtsrede op 20 november 1945 verklaarde Mr. Sidney Alderman dat er 9.600.000 joden in het door Duitsland bezette Europa woonden. Onze eerdere studie heeft laten zien dat dit getal bijzonder onnauwkeurig is. Het wordt als volgt verkregen: (a) door het volledig negeren van alle joodse emigraties tussen 1933 en 1945, en (b) door alle joden van Rusland erbij te tellen, inclusief de twee miljoen of meer die nooit in Duits-bezet gebied zijn geweest.

Hetzelfde opgedreven getal, enigszins vergroot tot 9.800.000, werd opnieuw ter berde gebracht op het Eichmann-proces in Israel door prof. Shalom Baron.

De zogenaamde Zes Miljoen slachtoffers verschenen eerst als de basis voor de vervolging in Neurenberg, en na enig gestoei met tien miljoen of meer door de toenmalige pers, won het uiteindelijk aan internationale populariteit en acceptatie.

Het is echter veelbetekenend dat, hoewel dit zonderlinge getal in staat was aan geloofwaardigheid te winnen in de roekeloze atmosfeer van over-en-weer beschuldigingen in 1945, het niet langer houdbaar was geworden rond 1961 op het Eichmann proces. Het Hof van Jeruzalem vermeed nauwgezet het noemen van het getal van Zes Miljoen, en de aanklacht zoals opgesteld door Mr. Gideon Haussner vermeldde eenvoudig "enkele" miljoenen.

JURIDISCHE PRINCIPES GENEGEERD

Zou er iemand worden misleid tot het geloven dat de uitroeiing van de joden werd "bewezen" in Neurenberg door "bewijsvoering", dan zou hij de aard van de Processen zelf moeten bekijken, gebaseerd als ze waren op een totale ontkenning van elk soort van gezonde juridische principes. De beschuldigers handelden als officieren van justitie, rechters en beulen; er werd van "schuld" uitgegaan al vanaf het allereerste begin.

(Onder de rechters bevonden zich natuurlijk de Russen wier ontelbare misdaden ook het bloedbad omvatten van 15.000 Poolse officieren, van een gedeelte daarvan zijn de lichamen gevonden bij de Duitsers in het Katynwoud bij Smolensk. De Russische aanklager probeerde de Duitse verdedigers de schuld van deze slachtpartij te geven).

In Neurenberg werd *'ex post facto'*-wetgeving gecreëerd, waarbij mannen moesten terechtstaan voor "misdaden" die alleen tot misdaad verklaard werden nadat die naar beweerde werd begaan waren.

Tot dusver was het het meest basale juridische principe geweest, dat een persoon alleen veroordeeld kon worden voor het overtreden van een wet die op het moment van de overtreding in werking was. *"Nulla Poena Sine Lege."* (= "Geen straf zonder wet.") De Bewijsregels, ontwikkeld door Britse jurisprudentie door de eeuwen heen teneinde tot de waarheid te komen van een aanklacht met een zo groot mogelijke zekerheid,

werden volledig genegeerd in Neurenberg. Er werd de verordening uitgevaardigd dat "het Tribunaal niet gebonden zou zijn aan tschnische bewijsregels", maar "elke bewijsvoering waarvan werd geoordeeld dat het mogelijke waarde had" ontvankelijk zou verklaren, dat wil zeggen: een veroordeling zou ondersteunen.

In de praktijk betekende dit het toestaan van praatjes en geruchten als bewijsvoering en documenten, hetgeen in een normaal juridisch proces altijd wordt afgewezen als onbetrouwbaar. Dat zulke bewijsvoering toegestaan werd is van een grote betekenis, want het was een van de voornaamste methodes waardoor de uitroeiingslegende werd gefabriceerd door middel van frauduleuze "schriftelijke beëdigde verklaringen".

Hoewel slechts 240 getuigen werden opgeroepen in het verloop van de Processen, werden niet minder dan 300.000 van deze "schriftelijke beëdigde verklaringen" geaccepteerd door het Hof als ondersteuning van de aanklachten, zonder dat deze bewijsvoeringen onder ede gehoord werden. Onder deze omstandigheden kon elke joodse gedeporteerde of kampgevangene iedere wraakzuchtige aantijging maken die hij leuk vond.

Het ongelooflijkste van alles was misschien het feit dat advocaten ter verdediging niet toegestaan werden om de getuigen-à-charge aan een kruisverhoor te onderwerpen. Een enigszins soortgelijke situatie beheerste het proces van Adolf Eichmann, toen werd aangekondigd dat de advocaat van Eichmann kon worden weggestuurd op elk moment "als een ontoelaatbare situatie zou ontstaan", die vermoedelijk betekende: als zijn advocaat begon zijn onschuld te bewijzen.

De werkelijke achtergrond van de Processen van Neurenberg werd blootgelegd door de Amerikaanse rechter Justice Wenersturm, president van een van de Tribunalen. Hij walgde zo van het verloop van de processen dat hij zijn afstand deed van zijn benoeming en naar Amerika terug vloog, terwijl hij een verklaring achterliet aan de Chicago Tribune die punt voor punt zijn protesten opsomde tegen de Processen (zie: Mark Lautern, *Das Letzte Wort über Nürnberg*, pag. 56).

Punten 3 tot 8 zijn als volgt:

3. De leden van de afdeling van de openbare aanklager, werden alleen door persoonlijke ambitie en wraak overgeplaatst, inplaats van te proberen een nieuwe juridische leidraad te formuleren en tot stand te brengen.
4. De aanklagers deden hun uiterste best op elke mogelijke manier om te voorkomen dat de verdediging zijn zaak kon voorbereiden en het onmogelijk te maken om bewijs te leveren.
5. De aanklagers, voorgezeten door generaal Taylor, deden alles dat in hun macht lag om te voorkomen dat het eenstemmige besluit van het Militaire Hof werd uitgevoerd, d.w.z. om Washington te vragen verder documentair bewijs, dat in het bezit was van de Amerikaanse regering, aan het hof te verschaffen en beschikbaar te stellen.
6. Negentig procent van het Hof van Neurenberg bestond uit bevooroordeelde personen die, ofwel of politieke gronden ofwel op grond van ras, de zaak van de aanklager bevorderden.
7. De aanklager wist kennelijk hoe alle administratieve posten van het Militaire Hof moesten worden vervuld met "Amerikanen" van wie de naturalisatie certificaten inderdaad heel nieuw waren en die - hetzij in de administratieve dienst hetzij door hun vertalingen enz. - een vijandige sfeer schiepen voor de aangeklaagde personen.

8. Het werkelijke doel van de Processen van Neurenberg was om de Duitsers de misdaden van hun Führer te laten zien, en dit doel was tegelijk het voorwendsel waaronder de processen werden bevolen.... Had ik zeven maanden eerder geweten wat er in Neurenberg gaande was, dan zou ik er nooit naartoe gegaan zijn.

Betreffende punt 6, dat negentig procent van het Hof van Neurenberg bestond uit mensen die waren bevooroordeeld op gronden van ras of politiek, dit was een feit dat door de andere aanwezigen werd bevestigd. Volgens Earl Carrol, een Amerikaanse advocaat, waren zestig procent van het personeel van het Openbaar Ministerie, Duitse joden die Duitsland hadden verlaten na de uitvaardiging van Hitlers rassenwetten.

Het viel hem op dat nog geen tien procent van de Amerikanen die werkten bij het hof van Neurenberg, eigenlijke Amerikanen van geboorte waren. De chef van het Openbaar Ministerie, die onder generaal Taylor werkte, was Robert M. Kempner, een Duits-joodse emigrant. Hij werd geassisteerd door Morris Amchan.

Mark Lautern, die de Processen heeft bijgewoond, schrijft in zijn boek: "Ze zijn allemaal gekomen: de Solomons, de Schlossbergers en de Rabinovitches, personeelsleden van het Openbaar Ministerie..." (idem, pag. 68). Door deze feiten is het duidelijk dat het fundamentele juridische principe - dat niemand in de zitting kan deelnemen van zijn eigen zaak, volledig verlaten werd. Bovendien bestond de meerderheid van de getuigen ook uit joden.

Volgens prof. Maurice Bardèche, die ook waarnemer was op de Processen, was de enige betrokkenheid van deze getuigen, om hun haat niet te openlijk te laten zien, en een indruk van objectiviteit te wekken. ([*Nuremberg ou la Terre Promise*](#), Paris, 1948, p. 149).

'BEKENTENISSEN' ONDER MARTELING

Alles bij elkaar genomen waren echter de methodes die werden toegepast om verklaringen en "bekentnissen" af te dwingen in Neurenberg, veel verontrustender; speciaal die van de SS-officieren die gewend waren de aanklacht van uitroeiing te steunen. De Amerikaanse senator Joseph McCarthy, trok - in een verklaring voor de Amerikaanse pers op 20 mei 1949 - de aandacht naar de volgende gevallen van marteling om zulke bekentnissen veilig te stellen.

In de gevangenis van de Schwabisch Hall, verklaarde hij, werden officieren van de 'SS Leibstandarte Adolf Hitler' gezeseld totdat ze doordrenkt waren van bloed, daarna werd er op hun geslachtsorganen gestampt terwijl ze op de grond neergegoid lagen.

Zoals in de beruchte Malmedy Processen van gewone soldaten, werden de gevangenen in de lucht gehesen en geslagen totdat ze de bekentnissen tekenden die van hen geëist werden.

Op basis van zulke "bekentnissen" die werden afgeperst van de SS generaals Sepp Dietrich en Joachim Peiper, werd de Leibstandarte veroordeeld als een "schuldige organisatie". SS generaal Oswald Pohl, de economische beheerder van het concentratiekampstelsel, kreeg zijn gezicht volgesmeerd met faeces en werd daaropvolgend geslagen totdat hij zijn bekentenis deed.

Toen hij te maken had met deze gevallen, vertelde senator McCarthy aan de pers: "Ik heb bewijsvoering gehoord en documentaire bewijzen gelezen over het effect dat de beschuldigde personen in elkaar werden geslagen, mishandeld en lichamelijk gemarteld met methodes die alleen kunnen zijn opgekomen in zieke breinen. Ze werden

onderworpen aan schijnprocessen en voorgewende executies, aan hen werd verteld dat hun gezinnen zouden worden beroofd van hun rantsoenkaarten. Al deze dingen werden uitgevoerd met de goedkeuring van de Officier van Justitie teneinde de psychische sfeer zeker te stellen die nodig was voor het afpersen van de vereiste bekentenissen.

Als de Verenigde Staten zulke daden, begaan door enkele mensen, onbestraft laat, zou de hele wereld ons terecht ernstig kunnen bekritisieren en voorgoed twijfels hebben bij de juistheid van onze motieven en onze morele integriteit".

De beschreven methodes van intimidatie werden herhaald gedurende processen in Frankfurt-am-Main en in Dachau, en grote aantallen Duitsers werden veroordeeld voor gruwelijkheden op basis van hun bekentenissen.

De Amerikaanse rechter Edward L. van Roden, een van de drie leden van de Simpson Army Commission die naderhand werd benoemd om de justitiemethodes op de processen van Dachau te onderzoeken, onthulde de methodes waarmee deze bekentenissen werden afgedwongen, in de *Washington Daily News* van 9 januari 1949. Zijn verklaring verscheen ook in de Britse krant, de *Sunday Pictorial* van 23 januari 1949. De methodes die hij beschrijft waren: "Poseren als priesters die de biecht horen en absolutie geven, marteling met brandende lucifers die onder de vingernagels gestoken werden; tanden uit de mond slaan en kaken breken; eenzame opsluiting en hongerrantsoenen".

Van Roden legde uit: "De verklaringen die werden toegelaten als bewijsmateriaal waren verkregen van mannen die eerst in eenzame opsluiting waren gehouden gedurende drie, vier of vijf maanden... De onderzoekers zouden een zwarte kap over het hoofd van de beschuldigde hebben getrokken en daarna hem in het gezicht gestompt hebben met een koperen boksbeugel, hem geschopt en hem geslagen met rubberen slangen... Allen, behalve twee van de Duitsers, in de 139 gevallen die we onderzochten, werden in de testikels getrapt, zodanig dat die nooit meer konden genezen. Dit was een standaard toegepaste procedure bij onze Amerikaanse onderzoekers".

De "Amerikaanse" onderzoekers die verantwoordelijk waren (en die later functioneerden als de aanklagers in de processen) waren: luitenant-kolonel Burton F. Ellis (hoofd van de Commissie voor Oorlogsmisdaden) en zijn assistenten, kapiteit Raphael Shumacker, luitenant Robert E. Byrne, luitenant William R. Perl, dhr. Morris Ellowitz, dhr. Harry Thon, en dhr. Kirschbaum. De juridische adviseur van het hof was kolonel A.M. Rosenfeld.

De lezer zal onmiddellijk aannemen uit deze namen dat de meerderheid van deze mensen ware "bevooroordeeld op grond van ras" in de woorden van Justice Wenersturm - d.w.z. joods waren en daarom nooit betrokken zouden moeten zijn geweest bij een dergelijk onderzoek.

(Noot van de vertaler: Het woord 'jood' wordt hier in verband gebracht met het begrip 'ras'. Dit suggereert zodoende dat jood-zijn een ras zou zijn, dit is een veelgemaakte denkfout. Het woord 'semiet' - dat iets anders is dan 'jood' verwijst wel naar een ras. Een jood kan semiet zijn - dit is inderdaad bij een groot aantal joden het geval - maar een jood kan evengoed blank zijn, dus behorend tot het Kaukasische ras, of neger, Polynesiër, of welk ras dan ook. Omgekeerd hoeft een Semiet lang niet altijd jood te zijn, numeriek zijn het aantal joodse Semieten zelfs ver in de minderheid, het overgrote merendeel van het Semitische ras wordt gevormd door Moslims. Het woord 'jood' houdt in: iemand die de joodse godsdienst belijdt en de joodse filosofieën aanhangt, evenals een moslim iemand is die de Islamitische godsdienst belijdt. Echter, in de tijd waarin deze Neurenberg processen zich afspelen, vlak na de Tweede Wereldoorlog, evenals in de tijd van Adolf Hitler zelf, waren de enige Semieten in Europa mensen die de joodse godsdienst beleden - joden dus - en in Europa was de

Islam nagenoeg nog onbekend, zodat Semitische moslims eveneens vrijwel niet voorkwamen. De islam is zich pas later op grote schaal gaan verspreiden en ook zijn er daarna veel Moslims zich in Europa gaan vestigen, zoals Turken, Arabieren, Egyptenaren Libanezen, enzovoort - en dus ook Palestijnen, die zeer direct te lijden hebben gehad onder de terreur van hun joodse mede-Semieten, toen Palestina in mei 1948 werd aangevallen en voor een groot deel uitgemoord - en ook de vele bloedbaden na die tijd die door Israel onder de Palestijnse bevolking werden aangericht. Momenteel - november 2003 - wonen in Nederland circa 5000 Palestijnen - en ook deze zijn Semieten. Echter in Hitler's tijd en kort daarna, waren de enige Semieten joden in Europa, zodat deze denkfout begrijpelijk was).

Ondanks het feit dat "bekenentissen" betreffende de uitroeiing van de joden, werden verkregen onder deze omstandigheden, worden de verklaringen van Neurenberg nog altijd beschouwd als sluitend bewijs voor de Zes Miljoen door schrijvers als Reitlinger en anderen, en de illusie wordt in stand gehouden dat de Processen zowel onpartijdig als volmaakt eerlijk waren. Toen generaal Taylor, de hoofdofficier van justitie, werd gevraagd hoe hij aan het getal van de Zes Miljoen was gekomen, antwoordde hij dat het was gebaseerd op de bekentenis van SS generaal Otto Ohlendorf. Ook hij was gemarteld en zijn geval wordt hierna onderzocht. Maar in zoverre zulke "bekenentissen" in het algemeen ermee te maken hebben, is het beste wat we kunnen doen de Britse krant Sunday Pictorial citeren toen het verslag van rechter Van Roden werd besproken: "Sterke mannen werden gereduceerd tot kapotte wrakken, gereed om elke bekentenis te mompelen die maar door hun aanklagers werd geëist".

DE VERKLARING VAN WISLICENY

Op dit punt aangekomen, laten we enkele van de Neurenberg-documenten zelf bekijken. Het document dat het vaakst wordt geciteerd om de legende van de Zes Miljoen te ondersteunen, en de getallen waarvan op grote schaal in '*Das Dritte Reich und die Juden: Dokumente und Aufsätze*' van Poliakov en Wulf voorkomen, is de verklaring van SS-kapitein Dieter Wisliceny, een assistent in het kantoor van Adolf Eichmann en later hoofd van de Gestapo in Slowakije.

Het werd verkregen onder omstandigheden die zelfs nog extremer waren dan die hierboven beschreven zijn, want Wisliceny viel in handen van Tsjechische communisten en werd "ondervraagd" in de, onder Russische controle staande, Bratislava-gevangenis in november 1946. Doordat hij werd onderworpen aan martelingen werd Wisliceny gereduceerd tot een zenuwachtig wrak en werd verslaafd aan oncontroleerbare aanvallen van urenlang snikken op het eind, voorafgaand aan zijn executie. Hoewel de omstandigheden waaronder zijn verklaring werd verkregen, deze volledig onaannemelijk maken, kiest Poliakov ervoor om dit te negeren en schrijft slechts: "In de gevangenis schreef hij verscheidene memoires die informatie van groot belang bevatten" (*Harvest of Hate* - 'Oogst van de Haat' - pag. 3). Deze memoires bevatten enkele echte verklaringen van feiten om authenticiteit te verschaffen, zoals dat Himmler een enthousiaste voorstander was van joodse emigratie en dat de emigratie van joden vanuit Europa gedurende de hele oorlog doorging, maar in het algemeen zijn ze typisch voor de "bekenentissen" in communistische stijl, zoals die geproduceerd werden in Russische schijnprocessen. Veelvuldige verwijzingen worden gedaan naar het uitroeien van joden en een schreeuwende poging wordt gedaan om zoveel mogelijk SS-leiders erbij te betrekken. Feitelijke fouten zijn ook gewoon, met name de verklaring dat de oorlog met Polen meer dan 3 miljoen joden aan het Duits-bezette gebied heeft toegevoegd, waarvan we hierboven het tegendeel bewezen hebben.

THE CASE OF THE *EINSATZGRUPPEN*

The Wisliceny statement deals at some length with the activities of the Einsatzgruppen or Action Groups used in the Russian campaign. These must merit a detailed consideration in a survey of Nuremberg because the picture presented of them at the Trials represents a kind of "Six Million" in miniature, i.e. has been proved since to be the most enormous exaggeration and falsification. The *Einsatzgruppen* were four special units drawn from the Gestapo and the S.D. (S.S. Security Service) whose task was to wipe out partisans and Communist commissars in the wake of the advancing German armies in Russia. As early as 1939, there had been 34,000 of these political commissars attached to the Red Army. The activities of the *Einsatzgruppen* were the particular concern of the Soviet Prosecutor Rudenko at the Nuremberg Trials. The 1947 indictment of the four groups alleged that in the course of their operations they had killed not less than one million Jews in Russia merely because they were Jews. These allegations have since been elaborated; it is now claimed that the murder of Soviet Jews by the *Einsatzgruppen* constituted Phase One in the plan to exterminate the Jews, Phase Two being the transportation of European Jews to Poland. Reitlinger admits that the original term "final solution" referred to emigration and had nothing to do with the liquidation of Jews, but he then claims that an extermination policy began at the time of the invasion of Russia in 1941. He considers Hitler's order of July 1941 for the liquidation of the Communist commissars, and he concludes that this was accompanied by a verbal order from Hitler for the *Einsatzgruppen* to liquidate all Soviet Jews (*Die Endlösung*, p. 91). If this assumption is based on anything at all, it is probably the worthless Wisliceny statement, which alleges that the *Einsatzgruppen* were soon receiving orders to extend their task of crushing Communists and partisans to a "general massacre" of Russian Jews. It is very significant that, once again, it is a "verbal order" for exterminating Jews that is supposed to have accompanied Hitler's genuine, written order - yet another nebulous and unprovable assumption on the part of Reitlinger. An earlier order from Hitler, dated March 1941 and signed by Field Marshal Keitel, makes it quite clear what the real tasks of the future Einsatzgruppen would be. It states that in the Russian campaign, the *Reichsführer S.S.* (Himmler) is to be entrusted with "tasks for the political administration, tasks which result from the struggle which has to be carried out between two opposing political systems" (Manvell and Frankl, *ibid.*, p. 115). This plainly refers to eliminating Communism, especially the political commissars whose specific task was Communist indoctrination.

THE OHLENDORF TRIAL

The most revealing trial in the "*Einsatzgruppen Case*" at Nuremberg was that of S.S. General Otto Ohlendorf, the chief of the S.D. who commanded *Einsatzgruppe D* in the Ukraine, attached to Field Marshal von Manstein's Eleventh Army. During the last phase of the war he was employed as a foreign trade expert in the Ministry of Economics. Ohlendorf was one of those subjected to the torture described earlier, and in his affidavit of November 5th, 1945 he was "persuaded" to confess that 90,000 Jews had been killed under his command alone. Ohlendorf did not come to trial until 1948, long after the main Nuremberg Trial, and by that time he was insisting that his earlier statement had been extracted from him under torture. In his main speech before the Tribunal, Ohlendorf took the opportunity to denounce Philip Auerbach, the Jewish attorney-general of the Bavarian State Office for Restitution, who at that time was

claiming compensation for "eleven million Jews" who had suffered in German concentration camps. Ohlendorf dismissed this ridiculous claim, stating that "not the minutest part" of the people for whom Auerbach was demanding compensation had even seen a concentration camp. Ohlendorf lived long enough to see Auerbach convicted for embezzlement and fraud (forging documents purporting to show huge payments of compensation to non-existent people) before his own execution finally took place in 1951. Ohlendorf explained to the Tribunal that his units often had to prevent massacres of Jews organised by anti-Semitic Ukrainians behind the German front, and he denied that the Einsatzgruppen as a whole had inflicted even one quarter of the casualties claimed by the prosecution. He insisted that the illegal partisan warfare in Russia, which he had to combat, had taken a far higher toll of lives from the regular German army - an assertion confirmed by the Soviet Government, which boasted of 500,000 German troops killed by partisans. In fact, Franz Stahlecker, commander of Einsatzgruppe A in the Baltic region and White Russia, was himself killed by partisans in 1942. The English jurist F. J. P. Veale, in dealing with the Action Groups, explains that in the fighting on the Russian front no distinction could be properly drawn between partisans and the civilian population, because any Russian civilian who maintained his civilian status instead of acting as a terrorist was liable to be executed by his countrymen as a traitor. Veale says of the Action Groups: "There is no question that their orders were to combat terror by terror", and he finds it strange that atrocities committed by the partisans in the struggle were regarded as blameless simply because they turned out to be on the winning side (ibid. p. 223). Ohlendorf took the same view, and in a bitter appeal written before his execution, he accused the Allies of hypocrisy in holding the Germans to account by conventional laws of warfare while fighting a savage Soviet enemy who did not respect those laws.

ACTION GROUP EXECUTIONS DISTORTED

The Soviet charge that the Action Groups had wantonly exterminated a million Jews during their operations has been shown subsequently to be a massive falsification. In fact, there had never been the slightest statistical basis for the figure. In this connection, Poliakov and Wulf cite the statement of Wilhelm Hoettl, the dubious American spy, double agent and former assistant of Eichmann. Hoettl, it will be remembered, claimed that Eichmann had "told him " that six million Jews had been exterminated - and he added that two million of these had been killed by the Einsatzgruppen. This absurd figure went beyond even the wildest estimates of Soviet Prosecutor Rudenko, and it was not given any credence by the American Tribunal which tried and condemned Ohlendorf. The real number of casualties for which the Action Groups were responsible has since been revealed in the scholarly work *Manstein, his Campaigns and his Trial* (London, 1951), by the able English lawyer R. T. Paget. Ohlendorf had been under Manstein's nominal command. Paget's conclusion is that the Nuremberg Court, in accepting the figures of the Soviet prosecution, exaggerated the number of casualties by more than 1000 per cent and that they distorted even more the situations in which these casualties were inflicted. (These horrific distortions are the subject of six pages of William Shirer's *The Rise and Fall of the Third Reich*, pp. 1140-46). Here, then, is the legendary 6 million in miniature; not one million deaths, but one hundred thousand. Of course, only a small proportion of these could have been Jewish partisans and Communist functionaries. It is worth repeating that these casualties were inflicted during savage partisan warfare on the Eastern front, and that Soviet terrorists claim to have killed five times that number of German troops.

It has nevertheless remained a popular myth that the extermination of the Jews began with the actions of the Einsatzgruppen in Russia. In conclusion, we may briefly survey the Manstein trial itself, typical in so many ways of Nuremberg proceedings. Principally because Action Group D was attached to Manstein's command (though it was responsible solely to Himmler), the sixty-two year old, invalid Field Marshal, considered by most authorities to be the most brilliant German general of the war, was subjected to the shameful indignity of a "war-crimes" trial. Of the 17 charges, 15 were brought by the Communist Russian Government and two by the Communist Polish Government. Only one witness was called to give evidence at this trial, and he proved so unsatisfactory that the prosecution withdrew his evidence. Reliance was placed instead on 800 hearsay documents which were accepted by the court without any proof of their authenticity or authorship. The prosecution introduced written affidavits by Ohlendorf and other S.S. Leaders, but since these men were still alive, Manstein's defence lawyer Reginald Paget K.C. demanded their appearance in the witness-box. This was refused by the American authorities, and Paget declared that this refusal was due to fear lest the condemned men revealed what methods had been used to induce them to sign their affidavits. Manstein was eventually acquitted on eight of the charges, including the two Polish ones which, as Paget said, "were so flagrantly bogus that one was left wondering why they had been presented at all."

THE OSWALD POHL TRIAL

The case of the Action Groups is a revealing insight into the methods of the Nuremberg Trials and the fabrication of the Myth of the Six Million. Another is the trial of Oswald Pohl in 1948, which is of great importance as it bears directly on the administration of the concentration camp system. Pohl had been the chief disbursing officer of the German Navy until 1934, when Himmler requested his transfer to the S.S. For eleven years he was the principal administrative chief of the entire S.S. in his position as head of the S.S. Economy and Administration Office, which after 1941 was concerned with the industrial productivity of the concentration camp system. A peak point of hypocrisy was reached at the trial when the prosecution said to Pohl that "had Germany rested content with the exclusion of Jews from her own territory, with denying them German citizenship, with excluding them from public office, or any like domestic regulation, no other nation could have been heard to complain." The truth is that Germany was bombarded with insults and economic sanctions for doing precisely these things, and her internal measures against the Jews were certainly a major cause of the declaration of war against Germany by the democracies. Oswald Pohl was an extremely sensitive and intellectual individual who was reduced to a broken man in the course of his trial. As Senator McCarthy pointed out, Pohl had signed some incriminating statements after being subjected to severe torture, including a bogus admission that he had seen a gas chamber at Auschwitz in the summer of 1944. The prosecution strenuously pressed this charge, but Pohl successfully repudiated it. The aim of the prosecution was to depict this dejected man as a veritable fiend in human shape, an impression hopelessly at variance with the testimony of those who knew him. Such testimony was given by Heinrich Hoepker, an anti-Nazi friend of Pohl's wife who came into frequent contact with him during the period 1942-45. Hoepker noted that Pohl was essentially a serene and mild-mannered person. During a visit to Pohl in the spring of 1944, Hoepker was brought into contact with concentration camp inmates who were working on a local project outside the camp area. He noted that the prisoners worked in a leisurely manner and relaxed atmosphere without any pressure from their guards.

Hoepker declared that Pohl did not hold an emotional attitude to the Jews, and did not object to his wife entertaining her Jewish friend Annemarie Jacques at their home. By the beginning of 1945, Hoepker was fully convinced that the administrator of the concentration camps was a humane, conscientious and dedicated servant of his task, and he was astonished when he heard later in 1945 of the accusations being made against Pohl and his colleagues. Frau Pohl noted that her husband retained his serenity in the face of adversity until March 1945, when he visited the camp at Bergen-Belsen at the time of the typhus epidemic there. Hitherto the camp had been a model of cleanliness and order, but the chaotic conditions at the close of the war had reduced it to a state of extreme hardship. Pohl, who was unable to alleviate conditions there because of the desperate pass which the war had reached by that time, was deeply affected by the experience and, according to his wife, never regained his former state of composure. Dr. Alfred Seidl, the highly respected lawyer who acted as principal defence counsel at the Nuremberg Trials, went to work passionately to secure the acquittal of Pohl. Seidl had been a personal friend of the accused for many years, and was thoroughly convinced of his innocence with respect to the fraudulent charge of planned genocide against the Jews. The Allied judgement which condemned Pohl did not prompt Seidl to change his opinion in the slightest. He declared that the prosecution had failed to produce a single piece of valid evidence against him. One of the most eloquent defences of Oswald Pohl was made by S.S. Lieutenant Colonel Kurt Schmidt-Klevenow, a legal officer in the S.S. Economy and Administration Office, in his affidavit of August 8th, 1947. This affidavit has been deliberately omitted from the published documents known as *Trials of the War Criminals before the Nuremberg Military Tribunals 1946 -1949*. Schmidt-Klevenow pointed out that Pohl had given his fullest support to Judge Konrad Morgen of the Reich Criminal Police Office, whose job was to investigate irregularities at the concentration camps. Later on we shall refer to a case in which Pohl was in favour of the death penalty for camp commandant Koch, who was accused by an S.S. court of misconduct. Schmidt-Klevenow explained that Pohl was instrumental in arranging for local police chiefs to share in the jurisdiction of concentration camps, and took personal initiative in securing strict discipline on the part of camp personnel. In short, the evidence given at the Pohl trial shows that the proceedings involved nothing less than the deliberate defamation of a man's character in order to support the propaganda legend of genocide against the Jews in the concentration camps he administered.

FALSIFIED EVIDENCE AND FRAUDULENT AFFIDAVITS

Spurious testimony at Nuremberg which included extravagant statements in support of the myth of the Six Million was invariably given by former German officers because of pressure, either severe torture as in the cases cited previously, or the assurance of leniency for themselves if they supplied the required statements. An example of the latter was the testimony of S.S. General Erich von dem Bach-Zelewski. He was threatened with execution himself because of his suppression of the revolt by Polish partisans at Warsaw in August 1944, which he carried out with his S.S. brigade of White Russians. He was therefore prepared to be "co-operative". The evidence of Bach-Zelewski constituted the basis of the testimony against the Reichsführer of the S.S. Heinrich Himmler at the main Nuremberg Trial (*Trial of the Major War Criminals*, Vol. IV, pp, 29, 36). In March 1941, on the eve of the invasion of Russia, Himmler invited the Higher S.S. Leaders to his Castle at Wewelsburg for a conference, including Bach-Zelewski who was an expert on partisan warfare. In his Nuremberg evidence, he depicted Himmler speaking in grandiose terms at this conference about the liquidation

of peoples in Eastern Europe, but Goering, in the courtroom, denounced Bach-Zelewski to his face for the falsity of this testimony. An especially outrageous allegation concerned a supposed declaration by Himmler that one of the aims of the Russian campaign was to "decimate the Slav population by thirty millions." What Himmler really said is given by his Chief of Staff, Wolff - that war in Russia was certain to result in millions of dead (Manvell and Frankl, *ibid.* p. 117). Another brazen falsehood was Bach-Zelewski's accusation that on August 31st, 1942 Himmler personally witnessed the execution of one hundred Jews by an Einsatz detachment at Minsk, causing him to nearly faint. It is known, however, that on this date Himmler was in conference at his field headquarters at Zhitomir in the Ukraine (cf K. Vowinckel, *Die Wehrmacht im Kampf*, vol. 4, p. 275). Much is made of Bach-Zelewski's evidence in all the books on Himmler, especially Willi Frischauer's *Himmler: Evil Genius of the Third Reich* (London, 1953, p. 148 ff). However, in April 1959, Bach-Zelewski publicly repudiated his Nuremberg testimony before a West German court. He admitted that his earlier statements had not the slightest foundation in fact, and that he had made them for the sake of expediency and his own survival. The German court, after careful deliberation, accepted his retraction. Needless to say, what Veale calls the "Iron Curtain of Discreet Silence" descended immediately over these events. They have had no influence whatever on the books which propagate the myth of the Six Million, and Bach-Zelewski's testimony on Himmler is still taken at its face value. The truth concerning Himmler is provided ironically by an anti-Nazi - Felix Kersten, his physician and masseur. Because Kersten was opposed to the regime, he tends to support the legend that the internment of Jews meant their extermination. But from his close personal knowledge of Himmler he cannot help but tell the truth concerning him, and in his *Memoirs 1940-1945* (London, 1956, p. 119 ff) he is emphatic in stating that Heinrich Himmler did not advocate liquidating the Jews but favoured their emigration overseas. Neither does Kersten implicate Hitler. However, the credibility of his anti-Nazi narrative is completely shattered when, in search of an alternative villain, he declares that Dr. Goebbels was the real advocate of "extermination". This nonsensical allegation is amply disproved by the fact that Goebbels was still concerned with the Madagascar project even after it had been temporarily shelved by the German Foreign Office, as we showed earlier. So much for false evidence at Nuremberg. Reference has also been made to the thousands of fraudulent "written affidavits" which were accepted by the Nuremberg Court without any attempt to ascertain the authenticity of their contents or even their authorship. These hearsay documents, often of the most bizarre kind, were introduced as "evidence" so long as they bore the required signature. A typical prosecution affidavit contested by the defence in the Concentration Camp Trial of 1947 was that of Alois Hoellriegel, a member of the camp personnel at Mauthausen in Austria. This affidavit, which the defence proved was fabricated during Hoellriegel's torture, had already been used to secure the conviction of S.S. General Ernst Kaltenbrunner in 1946. It claimed that a mass gassing operation had taken place at Mauthausen and that Hoellriegel had witnessed Kaltenbrunner (the highest S.S. Leader in the Reich excepting Himmler) actually taking part in it. By the time of the Concentration Camp Trial (Pohl's trial) a year later, it had become impossible to sustain this piece of nonsense when it was produced in court again. The defence not only demonstrated that the affidavit was falsified, but showed that all deaths at Mauthausen were systematically checked by the local police authorities. They were also entered on a camp register, and particular embarrassment was caused to the prosecution when the Mauthausen register, one of the few that survived, was produced in evidence. The

defence also obtained numerous affidavits from former inmates of Mauthausen (a prison camp chiefly for criminals) testifying to humane and orderly conditions there.

ALLIED ACCUSATIONS DISBELIEVED

There is no more eloquent testimony to the tragedy and tyranny of Nuremberg than the pathetic astonishment or outraged disbelief of the accused persons themselves at the grotesque charges made against them. Such is reflected in the affidavit of S.S. Major-General Heinz Fanslau, who visited most of the German concentration camps during the last years of the war. Although a front line soldier of the Waffen S.S., Fanslau had taken a great interest in concentration camp conditions, and he was selected as a prime target by the Allies for the charge of conspiracy to annihilate the Jews. It was argued, on the basis of his many contacts, that he must have been fully involved. When it was first rumoured that he would be tried and convicted, hundreds of affidavits were produced on his behalf by camp inmates he had visited. When he read the full scope of the indictment against the concentration camp personnel in supplementary Nuremberg Trial No. 4 on May 6th, 1947, Fanslau declared in disbelief: "This cannot be possible, because I, too, would have had to know something about it." It should be emphasised that throughout the Nuremberg proceedings, the German leaders on trial never believed for a moment the allegations of the Allied prosecution. Hermann Goering, who was exposed to the full brunt of the Nuremberg atrocity propaganda, failed to be convinced by it. Hans Fritzsche, on trial as the highest functionary of Goebbels' Ministry, relates that Goering, even after hearing the Ohlendorf affidavit on the Einsatzgruppen and the Hoess testimony on Auschwitz, remained convinced that the extermination of Jews was entirely propaganda fiction (*The Sword in the Scales*, London, 1953, p. 145). At one point during the trial, Goering declared rather cogently that the first time he had heard of it "was right here in Nuremberg" (Shirer, *ibid.* p. 1147). The Jewish writers Poliakov, Reitlinger and Manvell and Frankl all attempt to implicate Goering in this supposed extermination, but Charles Bewley in his work *Hermann Goering* (Goettingen, 1956) shows that not the slightest evidence was found at Nuremberg to substantiate this charge. Hans Fritzsche pondered on the whole question during the trials, and he concluded that there had certainly been no thorough investigation of these monstrous charges. Fritzsche, who was acquitted, was an associate of Goebbels and a skilled propagandist. He recognised that the alleged massacre of the Jews was the main point of the indictment against all defendants. Kaltenbrunner, who succeeded Heydrich as chief of the Reich Security Head Office and was the main defendant for the S.S. due to the death of Himmler, was no more convinced of the genocide charges than was Goering. He confided to Fritzsche that the prosecution was scoring apparent successes because of their technique of coercing witnesses and suppressing evidence, which was precisely the accusation of Judges Wenersturm and van Roden.

AUSCHWITZ EN HET POOLSE JODENDOM

Het concentratiekamp in Auschwitz bij Krakow in Polen is in het middelpunt gebleven van de zogenaamde uitroeiing van miljoenen joden. Later zullen we zien hoe, toen het werd ontdekt door eerlijke waarnemers in de Britse en Amerikaanse gebieden na de oorlog, dat er geen "gaskamers" bestonden in de Duitse kampen zoals Dachau en Bergen-Belsen, de aandacht werd verplaatst naar de oostelijke kampen, speciaal Auschwitz.

Er waren beslist ovens, zo werd er beweerd, zodat niemand kon verifiëren of deze beschuldigingen waar waren of niet. De Russen wilden niet dat ook maar iemand Auschwitz zag, tot ongeveer tien jaar na de oorlog, waardoor ze de tijd hadden om het aanzien ervan te veranderen en enige aannemelijkheid te geven aan de bewering dat miljoenen mensen hier waren uitgeroeid. Als iemand eraan twijfelt dat Russen tot zo'n bedrog in staat waren, dan zou men zich de monumenten moeten herinneren die waren opgericht op plekken waar duizenden mensen werden vermoord in Rusland door Stalin's geheime politie - maar dan, waar de monumenten verkondigen dat ze slachtoffers waren van Duitse troepen in de Tweede Wereldoorlog.

De waarheid over Auschwitz is dat het het grootste en belangrijkste industriële concentratiekamp was, dat allerlei soorten materiaal produceerde voor de oorlogsindustrie. Het kamp bestond uit fabrieken voor synthetische kool en rubber, gebouwd door I.G. Farben Industrie, waarvoor de gevangenen werkten. In Auschwitz was ook een landbouwkundig onderzoeksstation, met laboratoria, kindercrèches en veefokkerijen, zowel als Krupps wapenfabriek.

We hebben al opgemerkt dat dit soort activiteit de hoofdfunctie was van de kampen, alle grote firma's hadden dochtermaatschappijen er in en de S.S. opende zelfs hun eigen fabrieken. Verslagen van bezoeken door Himmler aan de kampen laten zien dat zijn hoofddoel was het inspecteren en beoordelen van hun industriële doeltreffendheid. Toen hij Auschwitz bezocht in maart 1941 tesamen met hoge bestuurders van I.G. Farben, toonde hij geen interesse in het kamp als faciliteit voor gevangenen maar hij beval slechts dat het kamp moest worden vergroot tot een capaciteit voor 100.000 gedetineerden om te voorzien in de arbeid voor I.G. Farben.

Dit komt niet bepaald overeen met een beleid van het uitroeien van gevangenen bij miljoenen.

STEEDS MEER MILJOENEN

Het was niettemin bij dit ene kamp dat ongeveer de helft van de zes miljoen joden werden verondersteld te zijn uitgemoord, inderdaad, enkele schrijvers beweren 4 of zelfs 5 miljoen. Vier miljoen was het sensationele getal dat werd aangekondigd door de Sovjet-regering nadat de communisten het kamp hadden "onderzocht", terwijl ze tegelijkertijd probeerden de Duitsers de schuld te geven van het Katyn-bloedbad.

Reitlinger geeft toe dat informatie over Auschwitz en andere oostelijke kampen afkomstig is van de naoorlogse communistische regimes van Oost-Europa: "Het bewijs aangaande de Poolse dodenkampen werd hoofdzakelijk geleverd na de oorlog door Poolse staatscommissies of door de Centrale Joodse Geschiedkundige Commissie van Polen" (*"De Uiteindelijke Oplossing"*, pag. 631). Echter, geen in leven zijnde, authentieke ooggetuige van deze "vergassingen" is echter voor de dag gekomen en

geldig verklaard. Benedikt Kautsky, die zeven jaar in concentratiekampen heeft gezeten waarvan drie in Auschwitz, beweert in zijn boek *"Teufel und Verdammte"* (Duivel en Verdoemden, Zurich, 1946) dat "minstens 3.500.000 joden" daar zijn gedood. Dit was zeker een opmerkelijke verklaring, vanwege het feit dat hij zelf toegaf nog nooit een gaskamer gezien te hebben. Hij bekende: "Ik was in de grote Duitse concentratiekampen. De waarheid is echter, dat ik op welk moment dan ook in geen enkel kamp een dergelijke installatie als een gaskamer ben tegengekomen" (pag. 272-3). De enige terechtstelling waar hij in feite getuige van was, was toen twee Poolse gevangenen werden geëxecuteerd wegens het doden van twee joodse medegevangenen.

Kautzky, die werd gestuurd van Buchenwald in oktober 1942 om te werken in Auschwitz-Buna, benadrukt in zijn boek dat het gebruik van gevangenen in de oorlogsindustrie een belangrijk aspect was van het beleid in de concentratiekampen tot het einde van de oorlog. Hij slaagt er niet in dit in overeenstemming te brengen met het zogenaamde beleid van het afslachten van joden. De uitroeiingen in Auschwitz worden beweerd te hebben plaatsgehad tussen maart 1942 en oktober 1944; het getal van de helft van zes miljoen zou zodoende de uitroeiing en opruiming betekenen van ongeveer 94.000 mensen per maand gedurende 32 maanden - ongeveer 3.350 mensen iedere dag, dag en nacht, gedurende meer dan twee-en-een-half jaar.

Zoiets is zo lachwekkend dat het nauwelijks weerlegd hoeft te worden. En toch beweert Reitlinger heel serieus dat Auschwitz niet minder dan 6.000 mensen per dag uit de weg kon ruimen.

Hoewel de 6.000 per dag van Reitlinger zou betekenen rond oktober 1944 een totaal van meer dan 5 miljoen, al dergelijke schattingen verbleken bij de wilde fantasieën van Olga Lengyel in haar boek *"Five Chimneys"* ("Vijf Schoorstenen", Londen, 1959).

Terwijl ze beweert een vroegere gevangene van Auschwitz te zijn geweest, verklaart ze dat het kamp minstens "720 per uur, ofwel 17.820 lijken per werkperiode van 24 uur" cremeerde. Ook beweert ze dat daarbij 8.000 mensen werden verbrand elke dag, in de "dodenkuilen", en dat zodoende "In ronde getallen ongeveer 24.000 lijken iedere dag werden verwerkt" (pag. 80-1). Dit zou natuurlijk een jaarlijks aantal betekenen van meer dan 8,5 miljoen. Zodoende zou Auschwitz tussen maart 1942 en oktober 1944 tenslotte meer dan 21 miljoen mensen uit de weg geruimd hebben, zes miljoen méér dan de hele joodse wereldbevolking. Commentaar overbodig!

Hoewel verscheidene miljoenen werden verondersteld te zijn gestorven in Auschwitz alleen al, moet Reitlinger toegeven dat slechts 363.000 gevangenen werden geregistreerd gedurende de hele periode tussen januari 1940 en februari 1945 (*The S.S. Alibi of a Nation*, pag 268 e.v.), en het waren zeker niet allemaal joden. Er wordt vaak beweerd dat veel gevangenen nooit werden geregistreerd, maar niemand heeft daar ooit bewijs van geleverd. Zelfs als er evenveel ongeregistreerden waren als wel-geregistreerden, zou dat slechts een totaal betekenen van 750.000 gevangenen - nauwelijks genoeg voor de eliminatie van 3 of 4 miljoen. Bovendien werden grote aantallen van de kampbevolking vrijgelaten of ergens anders naartoe gebracht tijdens de oorlog, en aan het eind werden er 80.000 geëvacueerd naar het westen in januari 1945 voor de Russische opmars.

Eén voorbeeld zal volstaan voor het statistische bedrog met betrekking tot de slachtoffers in Auschwitz. Shirer beweert dat in de zomer van 1945 minstens 300.000 Hongaarse joden ter dood gebracht werden in slechts zesenzeftig dagen (idem, pag. 1156). Dit zou bijna alle Hongaarse joden zijn geweest, waarvan het aantal ongeveer 380.000 bedroeg. Maar volgens het 'Centraal Bureau voor de Statistiek' in Boedapest waren er 260.000 joden in Hongarije in 1945 (dat ruwweg overeenkomt met het getal

van 220.000 van de Verenigde Distributie Commissie) zodat slechts 120.000 werden geclassificeerd als niet langer inwonend. Hiervan waren 35.000 emigranten uit het nieuwe communistische regime, en verder werden er 25.000 nog vastgehouden in Rusland nadat ze daar hadden gewerkt in Duitse arbeidsbataljons. Zo blijven er maar 60.000 joden over waarvan geen rekenschap is gegeven, maar M. E. Namenyi schat dat 60.000 joden naar Hongarije terugkeerden van de deportatie in Duitsland, hoewel Reitlinger zegt dat dit aantal te hoog is (*De Uiteindelijke Oplossing*, pag. 497). Het is mogelijk, maar als je denkt aan de aanzienlijke emigratie van Hongaarse joden tijdens de oorlog (zie het verslag van de ICRC, deel 1, pag. 649), dan moet het aantal slachtoffers onder de Hongaarse joden inderdaad erg laag zijn.

AUSCHWITZ: EEN OOGGETUIGE-VERSLAG

Enkele nieuwe feiten over Auschwitz zijn tenminste begonnen voorzichtig aan het daglicht te komen. Ze bevinden zich in een recent werk, geheten *'Die Auschwitz-Lüge: Ein Erlebnisbericht* von Thies Christophersen ("De Auschwitz Leugen: Een Ervaringsverslag van Thies Christophersen", Kritik Verlag, Mohrkirch, 1973). Gepubliceerd door de Duitse advocaat Dr. Manfred Roeder in het tijdschrift *Deutsche Bürger-Initiative*, is het een ooggetuigeverslag van Auschwitz door Thies Christophersen, die werd gestuurd naar de Bunawerk plantenlaboratoria te Auschwitz om de productie van synthetische rubber te onderzoeken voor het Kaiser Wilhelm-instituut.

In mei 1973, kort na de verschijning van dit verslag, schreef de doorgewinterde joodse "Nazi-jager" Simon Wiesenthal aan de Kamer van Juristen te Frankfurt waarbij hij eiste dat de uitgever en de auteur van de *Forward*, dr. Roeder die lid van de Kamer was, voor een tuchtcommissie zouden worden gebracht. Inderdaad begonnen de processen in juli, maar niet zonder grove kritiek, zelfs van de pers, die vroeg "Is Simon Wiesenthal de nieuwe Gauleiter van Duitsland?". (*Deutsche Wochenzeitung*, 27 juli 1973).

Het verslag van Christophersen is zeker een van de belangrijkste documenten voor een her-waardering van Auschwitz. Hij bracht heel 1944 daar door, waarbij hij alle afzonderlijke kampen bezocht met inbegrip van het grote Auschwitz complex, inclusief Auschwitz-Birkenau, waarvan wordt beweerd dat grootschalige bloedbaden van joden plaatsvonden. Voor Christophersen is er echter geen twijfel dat dit volledig onwaar is. Hij schrijft: "Ik was in Auschwitz van januari 1944 tot december 1944. Na de oorlog hoorde ik over de massamoorden die verondersteld werden te zijn uitgevoerd door de S.S. tegen de joodse gevangenen, en ik was buitengewoon verbaasd. Ondanks alle bewijzen van getuigen, alle krantenverslagen en radio-uitzendingen geloof ik tegenwoordig nog steeds niet in deze afschuwelijke daden. Ik heb dit vele keren en op vele plaatsen gezegd, maar het had geen doel. Men wordt nooit geloofd" (pag. 16).

Wegens gebrek aan ruimte is het niet mogelijk een gedetailleerde samenvatting te geven van de ervaringen van de auteur in Auschwitz, die feiten inhouden over kamproutine en het dagelijks leven van gevangenen, totaal in tegenstelling met de propaganda-aantijgingen. (pag. 22 t/m 27). Belangrijker zijn zijn onthullingen over het veronderstelde bestaan van een uitroeiingskamp. "Tijdens mijn hele periode in Auschwitz heb ik nooit het geringste bewijs waargenomen van massavergassing. Bovendien is de geur van brandend vlees - waarvan vaak wordt gezegd dat die over het kamp hing - een regelrechte leugen. In de buurt van het hoofdkamp (Auschwitz I) was een grote hoefsmederij, waarvan de geur van gesmolten ijzer natuurlijk niet plezierig was". (pag. 33-34). Reitlinger bevestigt dat er vijf hoogovens waren en vijf kolenmijnen in Auschwitz, die, met de Bunawerk-fabrieken samen, Auschwitz III vormden (idem,

pag. 452). De auteur is er mee eens dat een crematorium zeker zou hebben bestaan in Auschwitz, "daar 200.000 mensen er woonden, en in elke stad met 200.000 inwoners zou er een crematorium zijn. natuurlijk stierven er mensen - maar niet alleen gevangenen. In feite stierf de vrouw van Obersturmbannführer A. (de superieur van Christophersen) ook daar". (pag. 33). De schrijver legt uit: "Er waren geen geheimen in Auschwitz. In september 1944 kwam er een commissie van het Internationale Rode Kruis naar het kamp voor een inspectie. Ze waren speciaal geïnteresseerd in het kamp in Birkenau, hoewel we ook veel inspecties in Raisko hadden" (sectie Bunawerk, pag. 35). Christopherson stipt aan dat de constante bezoeken door buitenstaanders aan Auschwitz niet in overeenstemming kunnen worden gebracht met aantijgingen van massa-uitroeiing. Als hij het bezoek van zijn vrouw aan het kamp in mei beschrijft, valt hem op: "Het feit dat het mogelijk was bezoeken van onze familieleden te krijgen op welk tijdstip dan ook, demomstreert de openheid van het kampbestuur. Was Auschwitz een groot vernietigingskamp geweest, dan zouden we zeker niet zulke bezoeken hebben kunnen ontvangen"(pag. 27).

Na de oorlog had Christopherson zojuist gehoord van het bestaan van een gebouw met gigantische schoorstenen in de buurt van het hoofdkamp. "Men veronderstelde dat dit het crematorium was. Ik moet echter het feit optekenen dat, toen ik het kamp van Auschwitz verliet in december 1944, ik dat gebouw daar niet gezien had" (pag. 37). Bestaat dat geheimzinnige gebouw vandaag de dag nog? Blijkbaar niet; Reitlinger beweert dat het werd gesloopt en "volledig uitbrandde in het volle zicht van het kamp" in oktober, hoewel Christophersen nooit deze openbare sloop heeft gezien. Hoewel er wordt gezegd dat het plaatsvond "in het volle zicht van het kamp", werd er beweerd dat alleen een joodse getuige het had gezien, een zekere Dr. Bendel, en van hem is de enige getuigenis van de gebeurtenis (Reitlinger, idem, pag. 457). Deze situatie is algemeen typerend. Als het op hard bewijs aankomt, is het vreemd genoeg ongrijpbaar; het gebouw werd "gesloopt", het document is "kwijt", de order was "mondeling".

In Auschwitz in deze tijd wordt aan bezoekers een kleine oven getoond en hier wordt hen verteld dat miljoenen mensen werden uitgeroeid. De Sovjet Staatscommissie die het kamp "onderzocht" kondigde aan op 12 mei 1945 dat "Met gebruikmaking van verbeterde coëfficiënten... heeft de technische commissie vastgesteld dat gedurende de tijd dat het Auschwitz-kamp bestond, de Duitse slachters in dit kamp niet minder dan vier miljoen burgers uitgeroeid hebben... " Het verrassend oprechte commentaar van Reitlinger is volmaakt juist: "De wereld is wantrouwend geworden door 'verbeterde coëfficiënten' en het getal van vier miljoen is belachelijk geworden" (idem, pag. 460).

Uiteindelijk trekt het verslag van Mr. Christophersen de aandacht naar een heel eigenaardige omstandigheid. De enige verdediger die niet verscheen in het Frankfurtse Auschwitz-proces in 1953 was Richard Baer, de opvolger van Rudolf Hoess als commandant van Auschwitz. Hoewel hij volmaakt gezond was, stierf hij - voordat het proces was begonnen - in de gevangenis plotseling "op hoogst geheimzinnige wijze" volgens de krant *Deutsche Wochenzeitung* (27 juli 1973).

Baer's plotselinge overlijden voordat hij bewijs had kunnen leveren, is bijzonder vreemd, daar hij in een verslag in de Parijse krant *Rivarol* volhield dat "gedurende de hele tijd dat hij de leiding had over Auschwitz, hij nog nooit enige gaskamer gezien had, noch geloofde dat zulke dingen bestonden", en van deze verklaring zou niets hem af kunnen brengen.

In het kort: het verslag van Christopherson is een toevoeging aan een groeiende verzameling bewijs dat aantoonde dat het reusachtige industriële complex van Auschwitz (dat dertig afzonderlijke installaties omvatte en verdeeld werd door de Wenen-Krakow hoofdspoorlijn) niets anders was dan een uitgestrekt oorlogsproductiecentrum, dat -

terwijl het weliswaar werk verschafte voor de dwangarbeid van gedetineerden - zeker niet een plaats was van "massa-uitroeiing".

HET WARSCHAU-GETTO

Qua aantal worden de Poolse joden verondersteld het meest van al geleden te hebben van uitroeiing, niet alleen in Auschwitz, maar in een eindeloze reeks van pas-ontdekte "dodenkampen" zoals Treblinka, Sobibor, Belzec, Maidanek, Chelmno en in vele andere duistere plaatsen die plotseling aan belangrijkheid gewonnen schijnen te hebben.

In het centrum van de vermeende uitroeiing van de Poolse joden is de dramatische opstand in april 1943 van het Warschau Getto. Dit wordt vaak voorgesteld als een rebelle tegen deportaties naar gasovens, vermoedelijk was het zogenaamde onderwerp van de "geheime discussies" van Himmler en Hitler uitgelekt en verkreeg grote publiciteit in Warschau.

De zaak van het Warschau Getto geeft een leerzaam inzicht in de creatie van een uitroeiingslegende zelf.

Inderdaad wordt de evacuatie door de Duitsers in 1943 vaak aangehaald als de "uitroeiing van de Poolse joden" hoewel het met zoiets totaal niets te maken had, en er zijn lagen van mythologie omheen geweven na de publicatie van sensationele romans als *'De Muur'* van John Hersey en *'Exodus'* van Leon Uris. Toen de Duitsers eerst Polen bezetten, sloten ze de joden op, niet in gevangenkampen maar in getto's vanwege veiligheidsredenen. Het bestuur binnen de getto's was in handen van joodse commissies die door henzelf werden gekozen, en als politie fungeerde een onafhankelijke joodse politiemacht. Speciale bankbiljetten werden ingevoerd in de getto's om speculatie te voorkomen. Of dit systeem nu goed was of slecht, het was begrijpelijk in oorlogstijd, en hoewel het getto misschien een onplezierige maatschappelijke instelling was, was het in geen geval barbaars. En het is zeker geen organisatie voor de vernietiging van een ras.

(Noot van de vertaler: in die tijd werden joden als een "ras" gezien, en gelijkgesteld met het Semitische ras. Toen was het - zij het foutief - wel gelijk te stellen, daar er nagenoeg geen andersoortige Semitische mensen in Europa leefden, zoals Arabieren, Iraniërs, Iraqi's, enzovoort. De enige Semieten waren die, welke de joodse godsdienst beleden, omgekeerd waren er nauwelijks of geen blanken - Kaukasiërs - die jood waren, d.w.z. de joodse godsdienst aanhingen. Het jodendom was immers een zeer besloten subcultuur, die een wereldje op zichzelf vormden waar anderen - "goyim" - geen toegang toe hadden. Semieten waren joden in Europa, en de joden waren vrijwel allen Semieten, er waren toen nog (vrijwel) geen blanken die zich tot het jodendom bekeerden. Zodoende was de denkfout dat joden een ras waren, begrijpelijk. In deze tijd is dit echter op geen enkele zinnige wijze meer vol te houden en het begrip "anti-semitisme" wordt dan ook te pas en te onpas gebruikt en om de meest bespottelijke en dwaze redenen gebruikt - iedereen die ook maar enige kritiek levert op Israel bijvoorbeeld, loopt de kans als "anti-semiet" te worden versleten - en zelfs vervolgd, daar anti-semitisme (het werkelijke antisemitisme tenminste) wettelijk strafbaar is als zijnde rassendiscriminatie. Met werkelijk anti-semitisme heeft het echter niets te maken, want dit soort mensen - die foutief voor anti-semiet worden beschuldigt, zijn in werkelijkheid weliswaar tegen Israel - en de meeste Israeliërs - maar voor de Palestijnen, die immers ook Semieten zijn. Een anti-Semiet die tegelijk pro-Semiet is, dat is natuurlijk onzin - maar dergelijke onzin wordt echter serieus door joden (bijv de joodse advocaat Moszkowitz) gebruikt om anti-israelische gevoelens de kop in te drukken. Semieten zijn een ras, waartoe een kleine groep joden behoren en een grote groep moslims - en joden zijn mensen die de joodse godsdienst belijden, ongeacht of ze

tot het Semitische ras behoren, of tot het negroïde ras, het Polynesische of tot het blanke ras. Semieten en joden met elkaar gelijkstellen is net zo onzinnig als katholicisme gelijkstellen met het Kaukasische ras).

Maar er wordt natuurlijk vaak gezegd dat dit het is waar de getto's echt voor waren. Een recente publicatie over het Warschau Getto verklaarde onbeschaamd dat concentratiekampen "een vervanging waren voor de praktijk om joden in overbevolkte getto's te proppen en ze te laten doodhonger".

Het schijnt dat, welk veiligheidssysteem de Duitsers ook gebruikten, en hoe lang ze de schijn van een jodengemeenschap ook wilden ophouden; ze kunnen nooit ontsnappen aan de beschuldiging van "uitroeiing". Er is al bepaald dat de volkstelling van de joodse bevolking van 1931 in Polen het aantal joden stelde op 2.732.600 en dat na emigratie en vlucht naar de Sovjetunie, meer dan 1.100.000 onder Duits bestuur waren. Deze onbetwistbare feiten verhinderen echter niet dat Manvell en Frankl beweren dat "er meer dan drie miljoen joden in Polen waren toen Duitsland de invasie begon" en dat in 1942 "zo'n twee miljoen nog op de dood wachtten" (idem, pag. 140).

In werkelijkheid waren er van de ongeveer een miljoen joden in Polen, bijna de helft, ongeveer 400.000, uiteindelijk geconcentreerd in het getto van Warschau, een gebied van ongeveer zes en een halve vierkante kilometer rond het oude middeleeuwse getto. De rest was al verhuisd naar de Poolse Generale Regering in september 1940.

In de zomer van 1942 beval Himmler de her-vestiging van alle Poolse joden in gevangenkampen om te kunnen beschikken over hun arbeidskrachten, deel van het systeem van algehele concentratie voor arbeidstoewijzing in de Generale Regering.

Zodoende werden tussen juli en oktober 1942 meer dan driekwart van de inwoners van het Warschau Getto vreedzaam geëvacueerd en overgebracht, onder toezicht van de joodse politie zelf. Zoals we hebben gezien werd beweerd dat transport naar kampen eindigde in "uitroeiing", maar er is absoluut geen twijfel vanwege het beschikbare bewijs dat het alleen de effectieve verschaffing van arbeid betrof en het voorkomen van onrust. In de eerste plaats ontdekte Himmler bij een verrassingsbezoek aan Warschau in januari 1943, dat 24.000 joden die geregistreerd waren als arbeiders in de wapenindustrie waren in feite illegaal aan het werk als kleermakers en bontwerkers (Manvell & Frankl, idem, pag. 140); het Getto werd ook gebruikt als basis voor ondermijnende rooftochten in het hoofdgebied van Warschau. Na zes maanden van vreedzame evacuatie toen slechts 60.000 joden achterbleven in het woongetto, kregen de Duitsers te maken met een gewapende opstand op 18 januari 1943. Manvell en Frankl geven toe dat "de joden die betrokken waren in het geplande verzet, voor lange tijd bezig waren geweest met wapensmokkel vanuit de buitenwereld, en gevechtsgroepen schoten op, en doodden, SS-mannen en milities in opdracht van een colonne gedeporteerden".

De terroristen in de Getto-opstand werden ook geassisteerd door het Poolse binnenlandse leger en de PPR - Polska Partia Robotnicza, de communistische Poolse arbeiderspartij.

Het was onder deze omstandigheden van een opstand die gesteund werd door partizanen en communisten, dat de bezettende macht - als elk leger zou doen in een soortgelijke situatie - opmarscheerde om de terroristen te onderdrukken, indien nodig door het woongebied zelf te verwoesten. Het zou worden herinnerd dat het hele proces van evacuatie vreedzaam zou zijn voortgezet als niet extremisten tussen de inwoners een gewapende opstand hadden gepland die tenslotte was gedoemd te mislukken. Toen SS-luitenant Stroop het Getto binnenging met pantservoertuigen op 19 april, kwam hij onmiddellijk onder vuur te liggen en verloor twaalf mannen: Duitse en Poolse slachtoffers in de strijd die vier weken duurde, in totaal werden 101 mannen gedood en

gewond. Koppig verzet door de Joodse Gevechtsorganisatie die te maken had met een onmogelijke ongelijkheid, leidde tot een geschatte 12.000 joodse slachtoffers, waarvan de meesten door achterblijven in brandende gebouwen en schuilplaatsen. Echter, een totaal van 56.065 inwoners werden gevangengenomen en vreedzaam opnieuw gevestigd in het gebied van de Generale Regering. Vele joden binnen het Getto namen aanstoot aan de terreur die hen werd opgedrongen door de Gevechtsorganisatie en hadden geprobeerd de Duitse autoriteiten over hun hoofdkwartieren te informeren.

PLOTSELINGE OVERLEVENDEN

De omstandigheden rond de opstand in het Warschau Getto, zowel als de deportaties naar oostelijke arbeidskampen zoals Auschwitz, hebben geleid tot de kleurrijkste sprookjes betreffende het lot van de Poolse joden, het grootste blok van het jodendom in Europa. De joodse Verenigde Distributie Commissie, in aantallen door hen voorbereid voor de Processen van Neurenberg, stelde dat in 1945 er slechts 80.000 joden overgebleven waren in Polen. Ze beweerden ook dat er geen Pools-joodse ontheemde personen over waren in Duitsland of Oostenrijk, een bewering die wat afweek van het aantal Poolse joden dat was gearresteerd door de Britten en Amerikanen wegens handel op de zwarte markt. Het nieuwe communistische regime in Polen was echter niet in staat een grootschalige anti-joodse progrom te voorkomen in Kielce op 4 juli 1946 en meer dan 150.000 Poolse joden vluchtten plotseling naar West Duitsland. Hun verschijnen was enigszins alarmerend en hun emigratie naar Palestina en de Verenigde Staten werd in recordtijd uitgevoerd. Later onderging het getal van Pools-joodse overlevenden een aanzienlijke bijstelling; in het Amerikaans-joodse jaarboek 1948-1949 werd het gesteld op 390.000, een hele vooruitgang ten opzichte van de oorspronkelijke 80.000. We kunnen in de toekomst verwachten dat het getal nog verder zal worden bijgesteld.

ENKELE MEMOIRES UIT DE CONCENTRATIEKAMPEN

Het invloedrijkste middel in de verkondiging van de uitroeiingslegende is de industrie geweest van het paperback-boek en tijdschriften, en het is door hun sensationele publicaties geweest die voor commercieel winstbejag werden geproduceerd, dat de doorsnee-persoon bekend is gemaakt met een mythe van een volledig politieke aard en doelstelling.

De bloeitijd van deze Duitsland-haat boeken was in de vijftiger jaren toen een giftige Duitsland-fobie een bereidwillige markt vond, maar de industrie bleef bloeien en

ervaart nog een hoogtepunt in deze tijd. De producten van de industrie bestaan in het algemeen uit zogenaamde "memoires", en deze zijn in twee categorieën te verdelen: die welke vermoedelijk afkomstig zijn van vroegere S.S.-mannen, kampcommandanten en dergelijke, en die bloedstollende herinneringen waarvan wordt beweerd dat die van vroegere concentratiekampgevangenen afkomstig zijn.

COMMUNISTISCHE BRONNEN

Van de eerste soort is het schitterendste voorbeeld de "*Commandant van Auschwitz*" door Rudolf Hoess (Londen, 1960), dat oorspronkelijk werd uitgegeven in het Pools als 'Wspomnienia' door de communistische regering.

Hoess, een jonge man die verbonden werd aan Auschwitz in 1940, werd eerst gearresteerd door de Britten en gevangengezet in Flensburg, maar hij werd spoedig uitgeleverd aan de Poolse communistische autoriteiten die hem in 1947 ter dood veroordeelden en hem bijna meteen executeerden.

De zogenaamde memoires van Hoess zijn ongetwijfeld een vervalsing die was geproduceerd onder communistisch toezicht - zoals we zullen aantonen - hoewel de communisten zelf beweren dat Hoess werd "bevolen om zijn levensverhaal te schrijven" en een handgeschreven origineel bestaat vermoedelijk wel, maar niemand heeft het ooit gezien.

Hoess werd onderworpen aan martelingen en hersenspoelingstechnieken door de communisten gedurende de periode van zijn arrest, en zijn getuigenis in Neurenberg werd afgelegd in een geestloze eentonigheid terwijl hij met een lege blik in de ruimte staarde. Zelfs Reitlinger verwerpt deze getuigenis als hopeloos onbetrouwbaar. Het is inderdaad merkwaardig hoeveel van het "bewijs" betreffende de Zes Miljoen stamt uit communistische bronnen; inclusief de belangrijke documenten zoals de Verklaring van Wisliceny, en de "memoires" van Hoess, welke ongetwijfeld de twee meest geciteerde geschriften zijn in de uitroeiingsliteratuur, zowel als alle informatie over de zogenaamde "dodenkampen" (Duits: '*Vernichtungslager*') zoals Auschwitz. Deze informatie is afkomstig van de Joods Historische Commissie van Polen; de Centrale Commissie voor Onderzoek van Oorlogsmisdaden te Warschau; en de Russische Staatscommissie voor Oorlogsmisdaden te Moskou.

Reitlinger erkent dat de getuigenis van Hoess in Neurenberg een opsomming was van wilde overdrijvingen, zoals dat Auschwitz 16.000 mensen per dag uit de weg ruimde, hetgeen een totaal aan het eind van de oorlog betekende van meer dan 13 miljoen. Inplaats van dergelijke schattingen aan de kaak te stellen als Sovjetgeïnspireerd bedrog dat ze duidelijk waren, denken Reitlinger en anderen liever dat zulke belachelijke overdrijvingen te wijten waren aan "trots" om professioneel werk te mogen doen. Ironisch genoeg is het volledig onverenigbaar met de verondersteld authentieke memoires van Hoess, die een verstandige poging tot aannemelijkheid doet door het tegenovergestelde beeld van walging voor het werk te suggereren. Hoess wordt verondersteld te hebben "bekend" dat een totaal van 3 miljoen mensen in Auschwitz zijn uitgeroeid, echter in zijn eigen proces in Warschau reduceerden de aanklagers dit getal tot 1.135.000. We hebben echter al aangetekend dat de Sovjetregering een officieel getal van 4 miljoen aankondigde na hun "onderzoek" van het kamp in 1945.

Over dit soort willekeurig gegoochel met miljoenen mensen schijnen de schrijvers van uitroeiingsliteratuur zich geen zorgen te maken. Een overzicht van de "memoires" van Hoess in al hun gruwelijke details zou saai worden. We kunnen ons beperken tot die aspecten van de uitroeiingslegende die zijn ontworpen met het klaarblijkelijke doel om

elk bewijs van zijn onjuistheid te voorkomen. Dit is bijvoorbeeld, de manier waarop de beweerde uitroeiing van joden wordt beschreven.

Dit werd verondersteld te zijn uitgevoerd door een "speciale afdeling" van joodse gevangenen. Zij namen de pas-aangekomen groepen in het kamp onder hun hoede, leidden hen in enorme "gaskamers" en ruimden de lichamen later op. De S.S. deed daarom heel weinig, zodat het meeste S.S.-personeel in het kamp in totale onwetendheid kon worden gelaten over het "uitroeingsprogramma". Natuurlijk zou er geen enkele jood worden gevonden die beweerde lid van deze gruwelijke "speciale afdeling" te zijn geweest, zodat het hele onderwerp lekker makkelijk onbewijsbaar is gebleven.

Het is de moeite waard te herhalen dat geen levende authentieke ooggetuige van deze gebeurtenissen zich ooit vertoond heeft. Afdoende bewijs dat de memoires van Hoess bedrog zijn, ligt in een ongelooflijke vergissing van de communistische uitgevers. Hoess wordt verondersteld te zeggen dat de Jehova's Getuigen in Auschwitz het vermoorden van joden goedkeurden, omdat de joden de vijanden van Christus waren. Het is duidelijk bekend dat in Sovjet-Rusland in deze tijd en in al haar satellietstaten van Oost-Europa, de communisten een bittere campagne leiden van onderdrukking van de Jehova's Getuigen, die zij beschouwen als een religieuze sekte die bijzonder gevaarlijk is voor het communistische geloof.

Dat deze sekte opzettelijk en op grove wijze wordt belasterd in de memoires van Hoess, bewijst de communistische oorsprong van het document buiten elke twijfel.

BELASTENDE HERINNERINGEN

De "memoires" die zeker het meeste nep zijn en toch zijn uitgegeven, zijn die van Adolf Eichmann. Voor zijn onwettige ontvoering door de Israeli's in mei 1960 en de ermee gepaard gaande opvlamming van internationale publiciteit, hadden weinig mensen ooit van hem gehoord. Hij was inderdaad een betrekkelijk onbelangrijke persoon, het hoofd van Bureau A4b van afdeling IV (de Gestapo) van het Veiligheidshoofdbureau van het Reich. Zijn kantoor had toezicht op het transport naar gevangenkampen van een speciale sectie van vijandige vreemdelingen, de joden. Een uitgesproken vloed van onvervalste rotzooi over Eichmann stortte zich uit over de wereld in 1960, waarvan we kunnen citeren als voorbeeld 'Eichmann: De Wilde Waarheid' van Comer Clarke. ("De orgieën gingen vaak door tot zes uur in de ochtend, een paar uur voordat ze de volgende groep slachtoffers de dood in stuurden," zegt Clarke in zijn hoofdstuk "Gestroomlijnde Dood en Wilde Sex-Orgieën", pag. 124).

Vreemd genoeg verschenen de vermeende "memoires" van Adolf Eichmann plotseling ten tijde van zijn ontvoering naar Israel. Ze werden kritiekloos uitgegeven door het Amerikaanse tijdschrift *Life* (28 november en 5 december 1960), en er wordt aangenomen dat ze zijn gegeven aan Eichmann door een journalist in Argentinië kort voor zijn gevangenneming - een verbazingwekkend toeval.

Andere bronnen gaven echter een volledig ander verslag van hun oorsprong en beweerden dat ze een verslag waren gebaseerd op Eichmanns commentaar op een "kameraad" in 1955, hoewel niemand zich maar zelfs er druk over maakte om die persoon te identificeren. Door een evenzo buitengewoon toeval beweerden onderzoekers van oorlogsmisdaden kort daarna net te hebben "gevonden" in de archieven van de Bibliotheek van het Amerikaanse Congres - meer dan vijftien jaar na de oorlog - het "complete dossier" van Eichmanns afdeling. Voor zover het de "memoires" zelf betreft, ze werden gemaakt om zo afschuwelijk belastend mogelijk te zijn, zonder te ver af te dwalen in het rijk van de zuiverste fantasie, en Eichmann te beschrijven als sprekend met enorm genoeg over de "fysieke vernietiging van de

joden". Het bedrog ervan wordt ook aangetoond door verscheidene feitelijke fouten, zoals dat Himmler al het commando had over het Reserveleger in april 1944, in plaats van na de samenzwering in juli tegen het leven van Hitler, een feit dat Eichmann zeker zou hebben geweten.

Het verschijnen van deze "memoires" op precies het juiste moment verwekt geen twijfel dat hun onderwerp voorafgaande aan het proces een propagandabeeld zou presenteren van de archetypische "verdorven Nazi" en vijand in mensengedaante.

De omstandigheden van het proces van Eichmann in Israel zijn hier voor ons niet van belang; de documenten van Sovjet-oorsprong die in de bewijsvoering werden gebruikt - zoals de Verklaring van Wisliceny - zijn al onderzocht, en voor een verslag van de derdegraads methodes die werden gebruikt op Eichmann tijdens zijn gevangenschap om het "meewerkend" te maken, wordt de lezer verwezen naar de Joodse Kroniek van Loden, 2 september 1960. Belangrijker voor de literatuur van de uitroeingslegende is de inhoud van een brief waarvan wordt verondersteld dat Eichmann die vrijwillig heeft geschreven en overhandigd aan degenen die hem gevangen namen in Buenos Aires. Er hoeft nauwelijks te worden toegevoegd dat de Israelische auteurschap ervan zó duidelijk is dat het doorzichtig is. Niets er in doet meer een aanval op de menselijke geloofwaardigheid dan de zin "Ik overleg deze verklaring uit mijn eigen vrije wil"; maar de meest holle en onthullende verklaring van allen is zijn vermeende bereidheid te verschijnen voor een rechtbank in Israel, "zodat het werkelijke beeld kan worden overgebracht naar toekomstige generaties".

TREBLINKA VERZINSELS

De laatste memoires die in druk zouden verschijnen zijn die van Franz Stangl, de vroegere commandant van het kamp in Treblinka in Polen, die werd veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf in december 1970.

Deze werden gepubliceerd in een artikel door het tijdschrift London Daily Telegraph van 8 oktober 1971, en werden verondersteld te zijn afgeleid van een reeks interviews met Stangl in de gevangenis. Hij stierf een paar dagen nadat de interviews afgelopen waren. Deze zogenaamde herinneringen zijn zeker de bloederigste en meest bizarre die ooit gepubliceerd werden, hoewel men dankbaar is voor een paar erkenningen door de schrijver van het artikel, zoals dat "het bewijs dat werd gepresenteerd in de loop van zijn proces toonde niet aan dat Stangl zelf specifieke moord-handelingen verricht had" en dat het verslag van Stangl's begin in Polen "gedeeltelijk een verzinsel was". Een typisch voorbeeld van dit verzinsel was de beschrijving van het eerste bezoek van Stangl aan Treblinka. Toen hij zich begaf in het spoorwegstation daar, veronderstelde men dat hij "duizenden lichamen" zag, in het rond verspreid naast de rails, "honderden, nee, duizenden lichamen overal, rottend en in staat van ontbinding". En: "in het station was een trein vol met joden, sommigen dood, enkelen nog in leven ... het zag eruit alsof die daar dagenlang gestaan had".

Het verslag bereikt het toppunt van absurditeit als Stangl vermoedelijk uit zijn auto is gestapt en "tot aan de knieën diep in het geld stapte: ik wist niet hoe ik mij moest omdraaien, welke kant ik moest opgaan. Ik waadde in bankbiljetten, geldstukken, edelstenen, juwelen en kleren. Ze waren er overal, verspreid over het hele plein". De scene wordt compleet gemaakt door "hoeren uit Warschau die zwaaiden, dronken, dansend, zingend en muziek makend", die aan de andere kant van de prikkeldraadhekken waren. Om dit verslag letterlijk te geloven, van "tot aan de knieën diep" te zakken in joodse bankbiljetten en edelstenen, temidden van rottende lijken en zwalkende, zingende prostituees, zou de meest fenomenale mate van goedgelovige

onnozelheid vereisen, en in elke omstandigheid buiten de legende van Zes Miljoen zou het worden afgedaan als de meest schandelijke nonsens.

De verklaring die zeker de memoires van Stangl berooft van ieder spoortje authenticiteit, is zijn zogenaamde antwoord toen hem gevraagd werd waarom hij dacht dat de joden uitgeroeid zouden worden: "Ze wilden het geld van de joden", is het antwoord. "Dat rassengedoe kwam maar op de tweede plaats". De reeks interviews worden verondersteld te zijn geëindigd om inderdaad een zeer twijfelachtig argument. Toen hem werd gevraagd of hij dacht dat er "enige begrijpelijke zin in deze verschrikking" was geweest, antwoordde de vroegere Nazi-commandant vermoedelijk met enthousiasme: "ja, ik ben er zeker van dat dat er was. Misschien was het de bedoeling dat de joden deze enorme schok moesten hebben om ze naar elkaar toe te trekken; om een volk te creëren; om zichzelf met elkaar te identificeren". Men kan nauwelijks een perfecter antwoord voorstellen in geval het verzonnen zou zijn geweest.

EEN BESTSELLER DIE NEP IS

Van een andere soort memoires, die een beeld willen schetsen van een broos jodendom dat gevangen is in de kwaadaardigheid van het Nazisme, is de meest gevierde ongetwijfeld "*Het Dagboek van Anne Frank*", en de waarheid betreffende dit boek is slechts een verbijsterend inzicht in het verzinnen van een propaganda-sprookje.

Voor het eerst gepubliceerd in 1952, werd het Dagboek van Anne Frank onmiddellijk een bestseller; sindsdien werd het uitgegeven in paperback, beleefde 40 herdrukken en er werd zelfs een succesvolle Hollywood-film van gemaakt. Alleen al op basis van royalty's heeft Otto Frank, de vader van het meisje, een fortuin gemaakt met de verkoop van het boek, dat voorgeeft de tragedie van het echte leven van zijn dochter uit te beelden. Doordat het een directe beroep doet op de emoties, hebben het boek en de film letterlijk miljoenen mensen beïnvloed, beslist meer over de hele wereld dan elk ander soortgelijk verhaal.

En toch, slechts zeven jaar na zijn aanvankelijke publicatie, besliste een zaak van het Hoogerechtshof van New York dat het boek nep was. Het 'Dagboek van Anne Frank' werd aan het publiek verkocht als het eigenlijke dagboek van een jong joods meisje uit Amsterdam, dat ze schreef toen ze 12 jaar oud was terwijl haar gezin en vier andere joden haar verborgen in de achterkamer van een huis gedurende de Duitse bezetting. Uiteindelijk werden ze gearresteerd en gevangengezet in een concentratiekamp, waar Anne Frank vermoedelijk stierf toen ze 14 was. Toen Otto Frank uit het kamp werd bevrijd aan het einde van de oorlog, keerde hij terug naar het huis in Amsterdam, en "vond" het dagboek van zijn dochter verborgen in de dakspanten.

De waarheid over het Dagboek van Anne Frank werd voor het eerst onthuld in 1959 door het Zweedse dagblad *Fria Ord*. Het stelde vast dat de joodse romanschrijver Meyer Levin de dialoog in het "dagboek" had geschreven en voor zijn werk betaling eiste in een rechtszaak tegen Otto Frank. Een samenvatting van de Zweedse artikelen verscheen in de Amerikaanse Economic Council Letter van 15 april 1959 als volgt: "De geschiedenis kent vele voorbeelden van mythen die een langer en rijker leven hebben dan de waarheid, en ook meer effect kunnen hebben dan de waarheid". "De Westerse wereld is sinds enkele jaren bewust gemaakt van een joods meisje door middel van wat voorgeeft haar persoonlijk geschreven verhaal te zijn, *Het Dagboek van Anne Frank*. Elke intelligente literaire inspectie van dit boek zou hebben aangetoond dat het onmogelijk het werk van een tiener kan zijn". "Een opmerkelijke beslissing van het Hoogerechtshof van New York bevestigt deze zienswijze, in die zin dat de welbekende Amerikaanse joodse schrijver, Meyer Levin, \$ 50.000 is toegekend dat hem moet

worden betaald door de vader van Anne Frank als honorarium voor het werk van Levin in het Dagboek van Anne Frank". "De heer Frank, die in Zwitserland is, heeft beloofd aan zijn rasgenoot Meyer Levin, minstens \$ 50.000 te betalen omdat hij de dialoog van auteur Levin had gebruikt precies zoals het was, en het "geïmplanteerd" heeft in het dagboek alsof het het geestelijke werk was van zijn dochter".

Verdere onderzoeken brachten een antwoord aan het licht op 7 mei 1962 van een maatschap van New Yorkse juristen, waarin gesteld werd: "Ik was de advocaat van Meyer Levin in zijn zaak tegen Otto Frank en anderen. Het is waar dat een jury Dhr. Levin \$50.000 schadevergoeding toekende, als aangegeven in uw brief. Deze toekenninig werd later terzijde geschoven door de raadsheer van het hof, Edelachtbare Samuel C. Coleman, op grond van het feit dat de schadevergoeding niet was bewezen op de manier die door de wet wordt vereist. De zaak werd vervolgens geregeld terwijl een beroep naar aanleiding van Rechter Coleman's beslissing nog niet was afgedaan". "Ik ben bang dat van de zaak zelf geen officieel verslag wordt gedaan, in zoverre het het proces zelf of zelfs Rechter Coleman's beslissing betreft. Bepaalde procedurele zaken werden gerapporteerd in no. 141 van het New York Supplement, Tweede Serie no. 170 en in 5 van de Tweede Serie, no. 181. Het juiste dossiernummer in het kantoor van de griffier van het Hof van New York is 2241 - 1956, en het dossier is waarschijnlijk groot en vol. . ."

Hier is dan nog een fraude in een hele serie van fraudes die werden uitgevoerd ter ondersteuning van de "Holocaust"-legende en de sage van de Zes Miljoen. Natuurlijk werd de rechtszaak die direct de authenticiteit van *het Dagboek van Anne Frank* bevestigde, "niet officieel gerapporteerd". Een beknopte verwijzing kan ook worden gemaakt naar een ander "dagboek", uitgegeven kort na dat van Anne Frank, en getiteld: "*Notities van het Warschau Getto; het Journaal van Emmanuel Ringelblum*" (New York, 1958). Ringelblum was leider geweest in zowel een sabotagecampagne tegen de Duitsers in Polen, als de opstand van het Waschau Getto in 1943, voordat hij uiteindelijk werd gearresteerd en geëxecuteerd in 1944. Het journaal van Ringelblum, dat spreekt van de gebruikelijke "geruchten" die zogenaamd de ronde doen over de uitroeiing van de joden in Polen, verschenen onder precies dezelfde communistische bescherming als de zogenaamde memoires van Hoess.

McGraw-Hill, de uitgevers van de Amerikaanse editie, geven toe dat ze geen toegang hadden tot het originele ongecensureerde manuscript in Warschau, en volgden getrouw het gekuiste deel dat gepubliceerd was door de Communistische regering in Warschau in 1952. Alle "bewijzen" van de Holocaust voortkomend uit dit soort communistische bronnen, zijn waardeloos als historische documenten.

OPEENSTAPELING VAN MYTHEN

Sinds de oorlog is er een overvloedige toename geweest van sensationele concentratiekamp-literatuur, het merendeel ervan joods, en elk boek verschrikking op verschrikking stapelend, delen van waarheid mengend met de meest groteske fantasieën en bedrog, waarbij meedogenloos een bouwwerk van mythologie werd gecreëerd waarin elke relatie met historische feiten sinds lang is verdwenen. We hebben het al over dit type gehad - het absurde "*Vijf Schoorstenen*" van Olga Lengyel ("24.000 lijken werden elke dag verwerkt"), en "*Dokter in Auschwitz*" door Miklos Nyiszli, duidelijk een mythisch en verzonnen persoon. *Dit was Auschwitz: Het Verhaal van een Moordkamp*, door Philip Friedman, enzovoort ad nauseam. De laatste in deze trant is "*Voor Degenen Die Ik Liefhad*" door Martin Gray (Bodley Head, 1973), dat voorgeeft een verslag te zijn van zijn ervaringen in het kamp Treblinka in Polen. Gray was

gespecialiseerd in de verkoop van nep-antiek aan Amerika voordat hij zich wendde tot concentratiekamp-memoires.

De omstandigheden rondom de publicatie van zijn boek waren echter uniek, want voor het eerst met dit soort werken werd er ernstig getwijfeld aan de authenticiteit van de inhoud. Zelfs joden, gealarmeerd door de schade dat het zou kunnen aanrichten, wezen het boek af als fraudulent en vroegen zich af of hij überhaupt wel ooit in Treblinka was geweest, terwijl de BBC-radio hem erop aandrong waarom hij 28 jaar had gewacht voordat hij over zijn ervaringen ging schrijven.

Het was interessant te zien dat de rubriek "Persoonlijke Opinie" van de Londense Joodse Kroniek van 30 maart 1973 - hoewel het ronduit Gray's boek veroordeelde - niettemin grandioze toevoegingen maakte aan de mythe van de Zes Miljoen. Daarin werd gesteld dat: "Bijna een miljoen mensen werden vermoord in Treblinka in de loop van een jaar. 18.000 werden elke dag de gaskamers in gevoerd".

Het is inderdaad jammer dat zoveel mensen dit soort nonsens lezen en accepteren zonder hun verstand te gebruiken. Als 18.000 mensen elke dag werden vermoord, zou het aantal van een miljoen al in slechts 56 dagen worden bereikt, en niet "in de loop van een jaar". Deze reusachtige prestatie zou de overblijvende tien maanden van het jaar tot een volledige leegte maken. 18.000 mensen elke dag zou in feite betekenen een totaal van 6.480.000 "in de loop van een jaar". Betekent dat, dat de Zes Miljoen stierven in twaalf maanden in Treblinka? En hoe zit het dan met de vermeende drie of vier miljoen in Auschwitz?

Dit soort dingen toont simpel aan dat, als eenmaal het bespottelijke aangenomen getal van Zes Miljoen een klinkend succes had geogst en internationaal geaccepteerd was geworden, elk getal van onmogelijke permutaties kan worden gemaakt en niemand zou er zelfs maar aan denken om ze te bekritisieren.

In de recensie van het boek van Gray, verschaft de rubriek in de Joodse Kroniek ook een onthullend inzicht in de bedriegelijke aantijgingen over gaskamers: "Gray herinnert zich dat de vloeren van de gaskamers hielden (d.w.z. in een helling lagen - Vert.) terwijl een andere overlevende die had geholpen ze te bouwen, volhoudt dat ze waterpas waren..." Nu en dan verschijnen er boeken van vroegere concentratiekamp gevangenen die een volledig ander beeld geven van de condities die er heersten. Zo een is "*Onder Twee Dictators*" (Londen, 1950) door Margarete Buber. Zij was een Duits-joodse vrouw die verscheidene jaren had meegemaakt in de ruwe en primitieve omstandigheden van een Russisch gevangenenkamp voordat ze naar Ravensbrück werd gestuurd, het Duitse kamp voor vrouwelijke gevangenen, in augustus 1940. Ze merkte dat ze de enige jood was in haar groep gedeporteerden uit Rusland die niet direct door de Gestapo werd vrijgelaten. Haar boek toont een opvallend contrast tussen de kampen van Sovjet-Rusland en Duitsland; vergeleken met de smerigheid, wanorde en verhogering in het Russische kamp, vond ze Ravensbrück schoon, fatsoenlijk en onder een goed bestuur. Men mocht er regelmatig in bad en er was schoon linnengoed, dit scheen een luxe na haar eerdere ervaringen, en haar eerste maaltijd van wittebrood, worst, zoete pap en gedroogd fruit spoorde haar aan om een andere kampgevangene te ondervragen of 3 augustus 1940 soms een soort vakantiedag was of een speciale gelegenheid. Ze nam ook waar dat de barakken in Ravensbrück opmerkelijk ruim waren in vergelijking met de dichtbevolkte modderhutten van het Sovjetkamp. In de laatste maanden van 1945 ervaarde ze het toenemende verval van de situaties in het kamp, waar daarvan de oorzaken waren zullen we later onderzoeken.

Een ander verslag dat totaal afwijkt van de populaire propaganda is "*Die Gestapo Lässt Bitten*" (De Gestapo laat u verzoeken) door Charlotte Bormann, een communistische politieke gevangene die ook in Ravensbrück geïnterneerd was.

Ongetwijfeld de belangrijkste onthulling ervan is de stelling van de schrijfster dat geruchten over gas-executies opzettelijke en kwaadaardige bedeksels waren, en die de ronde deden onder de gevangenen van de Communisten. Deze laatste groep accepteerde Margarete Buber niet vanwege haar gevangenschap in Sovjet-Rusland. Een bovendien schokkende overweging betreffende de na-oorlogse processen is het feit dat Charlotte Bormann niet werd toegestaan te getuigen in het Rastadt-proces van het kamppersoneel van Ravensbrück in het Frans-besette gebied - het gebruikelijke lot van degenen die de uitroeiingslegende ontkenden.

8 & 9 nog niet in het Nederlands

8 & 9 NOT YET TRANSLATED

We welcome whoever volunteers to achieve this translation.

Write to aaarghinternational@hotmail.com

<http://www.joden.o-f.com/>